

ANUL XVI NR. 52 (858) — 23 decembrie 1967

flacăra

TRĂIASCĂ SI ÎNFLOREASCĂ REPUBLICA SOC

SUPERBA MIȘCARE

Scriind despre locul unde nu se întâmpla nimic, Sadoveanu evoca existența încremenită a unor târguri de provincie, întârzierea lor tristă și resemnată, noroiul și bătrânețea lor uitată de timp. Asemenea târguri erau multe în România și destinul lor era simbolic. Pentru că nu numai un târg, ci și o țară poate fi locul unde nu se întâmplă nimic.

Dacă mi s-ar cere astăzi un cuvânt, unul singur, prin care să caracterizez cei douăzeci de ani ai Republicii, probabil că aș alege cuvântul mișcare. Trăim și simțim mândri că trăim într-o țară unde se întâmplă mereu lucruri grandioase, unde nimic nu încremenește, unde totul se mișcă impetuos, unde istoria unui an se scrie la scara deceniilor. Acesta nu e un fenomen trecător, ci o permanență, o lege obiectivă a socialismului care nu toarează rămânerea în loc și a căruia rațiune de a fi constă în depășirea neîncetată a ceea ce a fost. Aici nu încapă nici odihna materiei, nici somnul ideilor și al conștiinței.

Dacă mai e nevoie de argumente, iată-le peste tot! Dincoace, noile complexe industriale, dincolo, cartierele fără trecut, sus, rețelele de înaltă tensiune, jos, câmpul fecundat de mașini. Sub ochii noștri se înfăptuiesc planuri care, numai cu câțiva vreme în urmă, ar fi părut utopice, se nasc și se dezvoltă relații sociale inimaginabile cândva, se înfrâng inerții și se propulsează cu o vigoare mereu nouă marele gând colectiv, transformat zi de zi în forță materială. Cine nu înțelege sau măcar intuiește acest adevăr! Cine nu participă într-un fel la eroica epopee națională concepută și săvârșită sub gloriosul steag al Partidului Comunist Român!

Aceasta e Republica în care trăim, iubim, visăm, cinstind jertfa străbunilor, clădind cu înfrigurare, dîrzi și uniți ca nicicînd, fericirea noastră și a urmașilor noștri, însuflețiți de un unic dascăl și conducător. Și toate energiile se contopesc, se îngemănează într-o măreață operă istorică.

Douăzeci de ani.

Între timp au crescut noi generații, iar cele mai vechi au încărunit. Dar idealul care ne unește și căruia îi dăm ființă rămîne veșnic tînăr, trecînd de la o generație la alta ca o lumină. Iar jubileul de azi poartă o dublă aură: a victoriilor trecute și a certitudinilor de viitor. Aceasta din urmă, viitorul, trăiește în documentele Conferinței Naționale a partidului, care deschid o vastă perspectivă progresului multilateral al României socialiste. Pe temeiul acestor hotărîri putem privi începînd de azi și de mîine pînă departe, prin ani, chipul minunat al patriei, căreia îi închinăm fără preget inima și truda noastră.

Străbătute de un realism și de o fermitate cu adevărat științifice, stabilind un complex de măsuri economice și sociale, apte să perfecționeze pe toate planurile activitatea întregii noastre națiuni socialiste, hotărîrile Conferinței Naționale sînt rodul unei lungi experiențe practice, al unui studiu serios, tenace, profund, marxist-leninist al realității. Viața se organizează temeinic pentru înalta și deplina ei menire, aici, pe pămîntul acesta primitiv, și sever, și darnic.

Mișcarea înainte continuă sub conducerea fermă, clarvăzătoare a Partidului Comunist Român. Steagul flutură pe înălțimi. Mai sus, tovarăși! Tot mai sus!

Eugen FRUNZĂ

SCUMPA NOASTRA PATRIE IALISTĂ ROMÂNIA

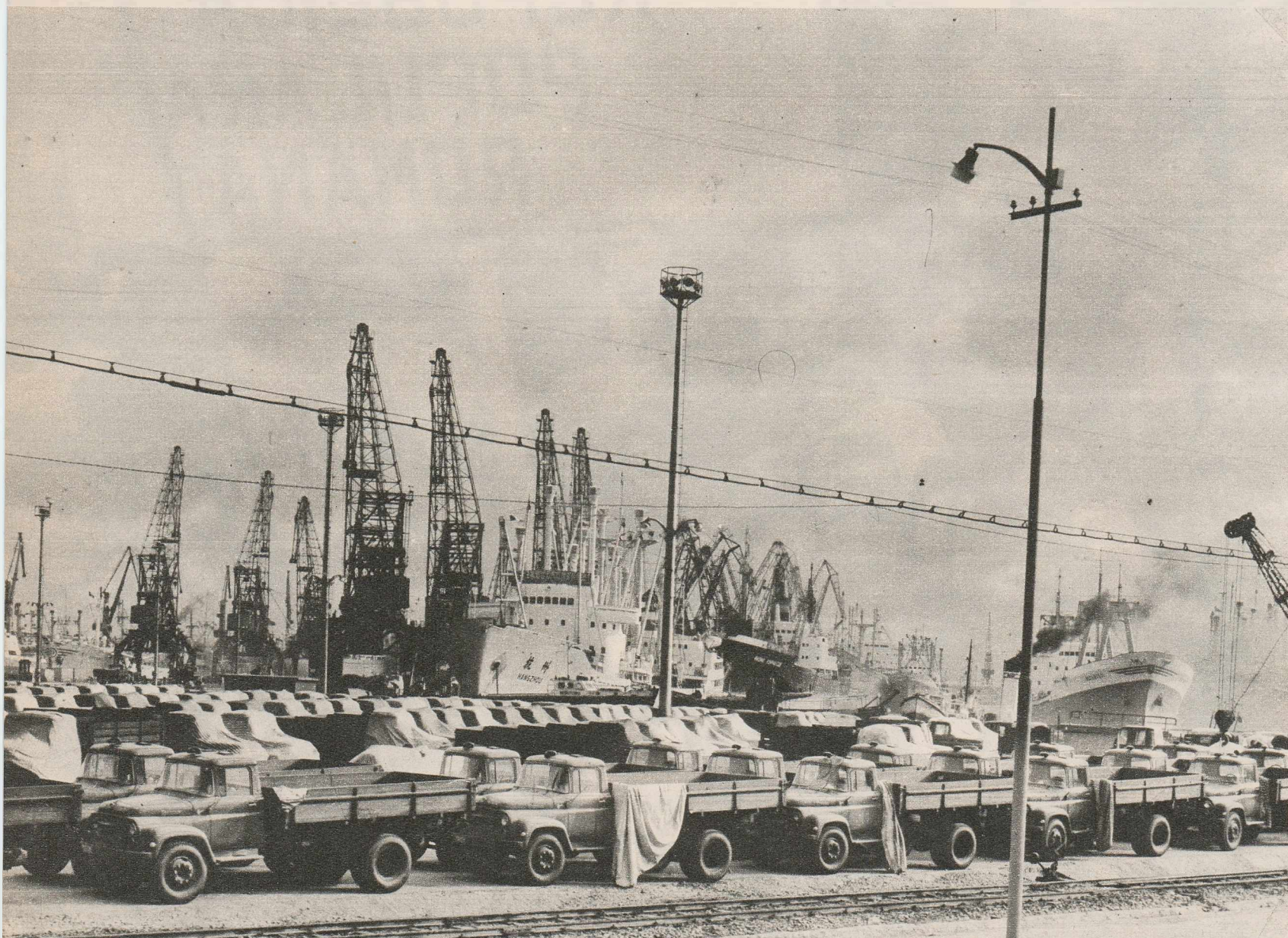

SPRE CULMI TOT MAI ÎNALTE DE PROGRES ȘI CIVILIZAȚIE

În pragul împlinirii a două decenii de la instaurarea Republicii, România trăiește zile de efervescență creatoare. Vastul program adoptat de Conferința Națională a Partidului Comunist Român reprezintă o materializare a Directivelor Congresului al IX-lea al partidului privitoare la perfecționarea continuă a activității economice și sociale din patria noastră. Partidul și poporul nostru posedă o experiență bogată — transformarea socialistă a României, înflorirea ei economică, socială și culturală — realizată prin aplicarea creatoare a marxism-leninismului în condițiile specifice ale țării noastre.

La 20 de ani de la instaurarea Republicii sîntem martori și participanți activi la dezvoltarea într-un ritm fără precedent a economiei, științei, a întregii vieți sociale a României. Creăm astăzi posibilități largi pentru ca în viitor să devenim un stat din ce în ce mai bogat. La construirea acestui prezent și al acestui viitor luminos care ne stă în față lucrează milioane de bărbați și femei. Ei anunță în aceste zile, cu legitimă mîndrie, îndeplinirea planurilor anuale în fabrici și uzine. Ei și-au pus toată priceperea și abnegația, de la muncitor pînă la savant, în slujba traducerii în fapt a mărețului program de desăvîrșire a socialismului, împodobind strălucitor cei douăzeci de ani de Republică.

▲ În portul Constanța, «printre sute de catarge», zeci de autocamioane produse de uzinele brașovene «Steagul roșu» sînt gata de îmbarcare. Printre succesele repute de economia noastră națională în cei 20 de ani de la instaurarea Republicii se numără și lărgirea și adîncirea legăturilor comerciale cu celelalte țări ale lumii. În prezent întreținem și dezvoltăm asemenea legături cu peste 100 de țări; între 1950 și 1967 volumul schimburilor noastre comerciale a crescut de 6,5 ori.

ÎN CINSTEA CELEI DE-A 20-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

În aceste zile, pe adresa redacției noastre sosesc noi vești despre succesele realizate de oamenii muncii în cinstea aniversării a 20 de ani de la proclamarea Republicii. Astfel, siderurgiștii reșițeni, îndeplinind planul anual, au raportat totodată și alte succese de prestigiu: o depășire a sarcinilor la zi cu 20 000 tone oțel și 7 000 tone fontă, importante cantități de laminate și piese turnate. Mai mult de 87 la sută din sporul de producție obținut s-a realizat pe seama creșterii productivității muncii.

Cu aproape o lună mai devreme au raportat îndeplinirea planului și minerii din bazinul Rovinariilor. Organizarea științifică a producției și a muncii le-a permis acestora să ridice productivitatea muncii cu 16% peste sarcina planificată.

Din adâncurile minei Lupeni, cea mai mare exploatare de cărbune cocsificabil din țară, s-au extras și livrat centrelor siderurgice 60 000 tone de cărbune peste sarcinile de plan. Acest rezultat s-a obținut îndeosebi pe seama ridicării productivității în subteran. În acest an, în abataje s-a realizat, pe post, un randament mediu mai mare cu 82 kg decit fusese stabilit.

Pînă la 10 decembrie, peste 20 de întreprinderi din regiunea Dobrogea au anunțat îndeplinirea planului pe anul în curs. Față de sarcinile la zi, industria dobrogeană a realizat o producție marfă suplimentară de peste 176 milioane lei.

Cu aproape o lună mai devreme a îndeplinit planul anual la toți indicatorii și colectivul Fabricii de confecții din Dorohoi. Calculele arată că pînă la sfîrșitul anului se vor produce în plus peste 80 000 bucăți confecții. Beneficiile realizate în plus în 10 luni se ridică la 875 000 lei.

Îndeplinind planul anual, Combinatul de îngreșăminte azotoase din Tg. Mureș a realizat față de sarcinile la zi o producție suplimentară în valoare de 21 milioane lei. Pînă acum combinatul a dat peste plan 5 000 tone amoniac, 7 300 tone acid azotic și 9 000 tone azotat de amoniu. Un calcul arată că în cursul acestui an au fost obținute peste prevederi beneficii de 17 milioane lei, iar tona de azotat de amoniu a fost obținută la un preț de cost cu 150 de lei mai redus.

Direcția regională de transporturi auto din Iași a expediat de la începutul anului circa 900 000 tone mărfuri peste prevederile planului anual. Datorită gradului de utilizare a parcului de autovehicule s-au folosit zilnic în plus un număr de circa 65 de autovehicule. Economii și beneficiile peste plan obținute în 11 luni se ridică la aproape 6 milioane lei.

Din regiunea Cluj, printre primele unități industriale care au anunțat îndeplinirea planului înainte de termen sînt fabrica de medicamente «Terapia», întreprinderile de prefabricate din beton și «Electroceramica». Față de sarcinile la zi, producția globală industrială pe ansamblul regiunii a fost depășită în cinstea Conferinței Naționale și a aniversării Republicii cu aproape 200 000 000 lei. Au fost produse, de asemenea, în plus 1 156 tone oțel, 1 826 tone laminate finite pline, 4 375 tone sodă calcinată, peste 127 000 perechi încălțăminte.

Minerii conduși de Petre Cehan și Gheorghe Fierăscu au realizat la galeria L-100 a minei Roșiua din bazinul Motrului un nou record pe țară. Ei au săpat cu combina și au betonat — într-o lună — 436 metri, depășind cu 15 m recordul deținut din august a.c. de brigada lui Dumitru Fierăscu de la mina Lupoaia.

Recent, în zona Rovinariilor a fost dată în funcțiune o importantă lucrare hidro-tehnică — devierea cursului riului Tismana pe un nou vad. Tismana este cel de-al treilea riu, după Jiu și Jaleș, care în decurs de șase luni își părăsește albia milenară pentru a crea posibilități de desfășurare nestingherită activității de pregătire și deschidere a unor noi cariere de lignit.

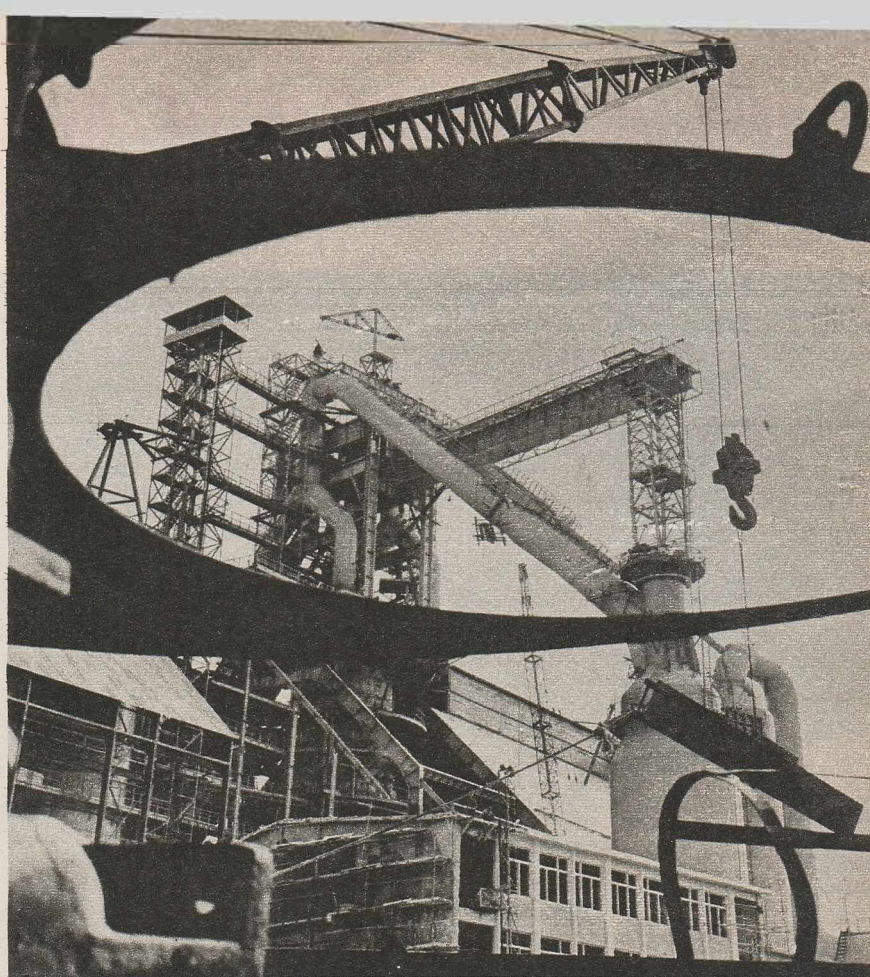
Cea de-a 20-a aniversare a instaurării Republicii a fost întâmpinată la Uzinele de autocamioane din Brașov prin darea în exploatare a două hale moderne pentru construcții metalice și mecanică fină. Ele sînt dotate cu utilaje și instalații de mare productivitate, care asigură mecanizarea complexă a procesului de producție. Se execută finisajele la alte obiective, între care turnătoria de oțel și matritiera. Într-un stadiu avansat se află lucrările și la hala de tratament termic, ca și la turnătoria de fontă — una dintre cele mai mari unități de acest fel din țară. Prin intrarea în funcțiune a acestor capacități, producția uzinei brașovene se va ridica la 40 000 autocamioane pe an.

La Combinatul chimic din Făgăraș a fost dată în exploatare sala de comandă automată centrală pentru dirijarea de la distanță a procesului de oxidare a amoniacului. Noul complex de instalații, intrat în producție cu 60 de zile mai devreme, asigură conducerea automată a întregului proces de producție ca și securitatea deplină a agregatelor în funcțiune. Un sistem automat oprește întreaga instalație în caz de defecțiuni sau pericol de accident. Reglarea raporturilor dintre amoniac și aer se face, de asemenea, automat, fără intervenția omului. La un panou, doar doi muncitori, cu o înaltă calificare, urmăresc și dirijează procesul tehnologic.

De curînd au intrat în probe tehnologice noile capacități de producție construite la Fabrica de mobilă din Rădăuți. Noua hală ridicată aici permite organizarea producției și a muncii pe baza cooperării și adîncirii specializării cu secțiile existente. Acest lucru asigură folosirea intensivă a utilajelor și a spațiilor și creează condiții pentru producerea concomitentă a mai multor tipuri de mobilă. Intrarea în funcțiune a noilor capacități va duce la dublarea actualii producții a fabricii, care va realiza anual 30 000 de garnituri.

La Combinatul avicol de la Seini — important obiectiv agricol de tip industrial — constructorii au încheiat ultima etapă a lucrărilor o dată cu terminarea sectorului destinat creșterii puiilor. Noul sector dispune de 3 hale mari cu o capacitate de 16 000 puii fiecare. Combinatul, cel mai mare de acest gen amenajat pînă acum în cadrul acțiunii de modernizare, sistematizare și profilare a unităților agricole de stat maramureșene, dispune, în afara construcțiilor recent terminate, de spații și instalații ce-i permit să îngrijească anual circa 84 000 găini ouătoare.

Cel mai nou produs avînd emblema fabricii de antibiotice din Iași se numește «prodison acetat», realizat pentru prima oară în țară. Se împlinesc 12 ani de cînd fabrica ieșeană a lansat pe piață penicilina, primul său produs. Astăzi ea livrează 64 de produse, cele mai cunoscute fiind: penicilinele G și V, eritromicina, aureomiclina, tetraciclina și o bogată gamă de unguente. Calitatea terapeutică valoroasă a antibioticelor românești este recunoscută pe plan internațional. Produsele fabricii ieșene sînt vindute în Anglia, Elveția, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Italia, Iugoslavia, Olanda, Siria și în alte numeroase țări. În total, circa 25 la sută din producția globală este destinată exportului.

Constructorii și siderurgiștii gălățeni sărbătoresc aniversarea Republicii în felul lor: primii, terminînd lucrările de construcție a furnalului de 1 700 mc; ceilalți, începîndu-și activitatea productivă la acest de seamă obiectiv industrial.

ÎN RÎNDUL ȚĂRILOR ÎNAINȚATE ALE LUMII

de acad. E. BĂDĂRĂU
directorul Institutului de fizică al Academiei

De-a lungul a trei zile, Conferința Națională a Partidului Comunist Român a dezbătut probleme de o deosebită importanță pentru viitorul fericit al patriei noastre, Republica Socialistă România. În aceste zile, atenția întregului nostru popor a stat îndreptată spre inima țării, spre Capitala ei unde, în marea sală a Palatului, erau discutate într-un spirit de înaltă răspundere patriotică perspectivele create de ritmul plin de avînt al dezvoltării societății noastre, erau marcate noi jaloane pe calea progresului, menite să aducă România în rîndul țărilor înaintate ale lumii.

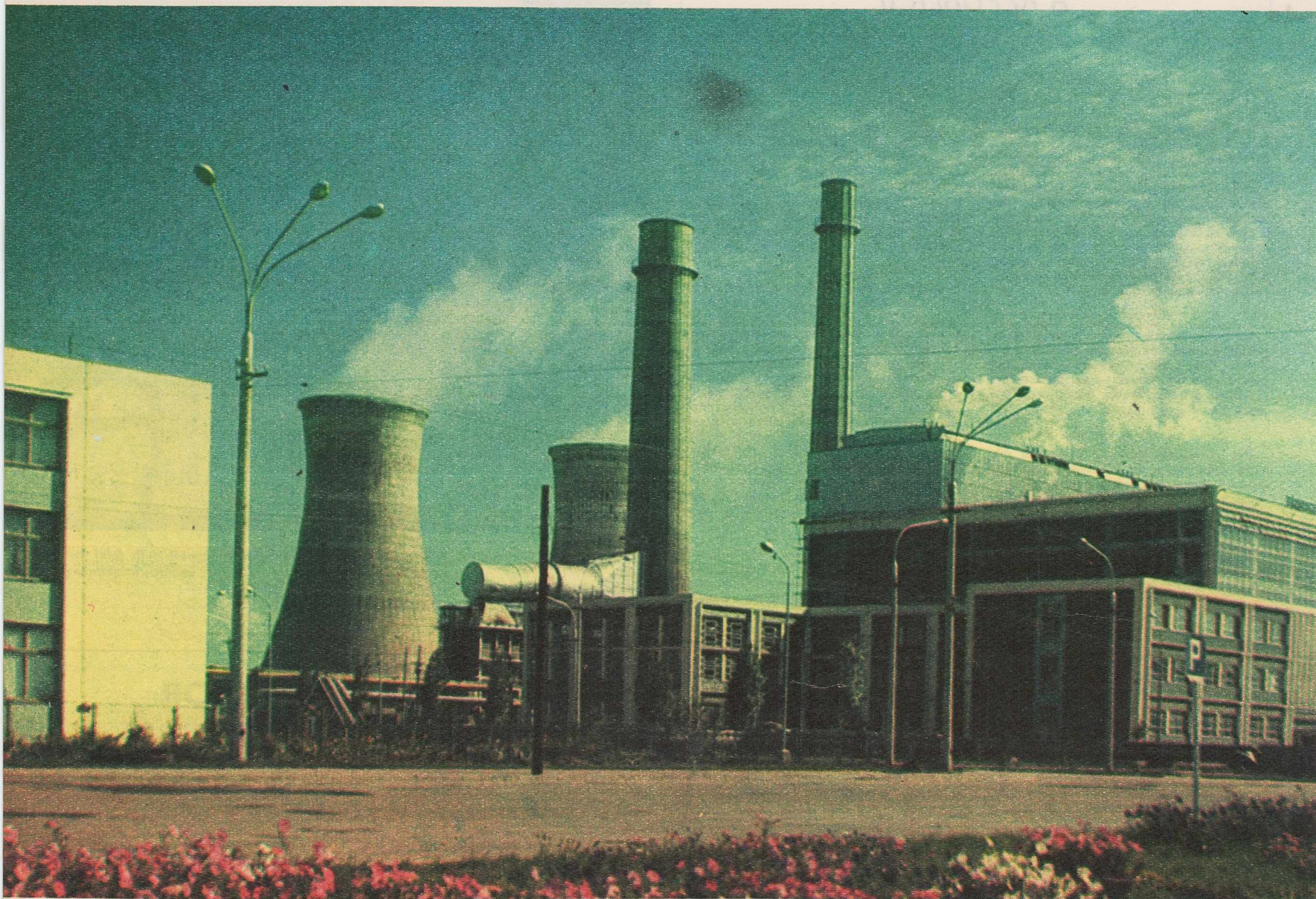
Cu aceste zile istorice ne-am făcut intrarea într-o nouă etapă de profunde transformări în toate domeniile de activitate, ce angajează eforturile și talentele întregii noastre națiuni în marea operă de desăvîrșire a construcției socialiste. Sărbătorirea a 20 de ani de existență a Republicii are loc în condițiile perspectivelor strălucitoare deschise de un program măreț, rod al bogatei experiențe colective a partidului, a întregului nostru popor. În îndeplinirea lui, alături de oamenii muncii din fabrici și uzine, de pe ogoare, sarcini de seamă revin și oamenilor de știință, a căror activitate de cercetare trebuie să se întrepătrundă organic cu practica, cu producția. Este, așadar, vorba de a continua să pășim pe calea menită să ne ducă la desăvîrșirea procesului de transformare a științei într-o forță de producție, într-o forță material creatoare!

Îmbinarea cercetării fundamentale cu

cea aplicativă, tendința care în ultimii ani s-a conturat tot mai puternic în activitatea pe care o depun fizicienii, reprezintă o condiție importantă a progresului științific. La aceasta ne obligă interesele economiei naționale, atît imediate cît și de perspectivă, problemele tehnice și economice pe care le ridică construcția socialismului în patria noastră. Și aici un cușînt greu de spus își are organizarea muncii științifice, găsirea de noi forme de transpunere în practică a Directivelor celui de-al IX-lea Congres al partidului. În ce privește fizica aș dori să remarc că în ultimul timp s-au dezvoltat cercetările legate de obiective practice cum sînt cele în legătură cu folosirea radioizotopilor și cele urmînd aplicații în industria electronică, au fost încurajate eforturile cercetătorilor în domeniul fizicii nucleare, fizicii plasmei și fizicii corpului solid, al automatizării și ciberneticii. Și în institutul pe care îl conduc, cercetătorii au acordat o deosebită atenție rezolvării unor probleme cu importante implicații economice cum sînt cele referitoare la realizarea de elemente semiconductoare cu largi aplicații în industrie, ca de exemplu fotodiodele, fotorezistențele, circuitele bidimensionale imprimate, termistorii, diodele tunel și îmbunătățirea calității și lărgirea gamei de materiale semiconductoare, realizarea tuburilor cu catod rece folosite în automatizări, precum și realizarea mai multor tipuri de surse

(Continuare în pag. 8)

SPRE CULMI TOT MAI INALTE DE PROGRES SI CIVILIZATIE

Dezvoltarea impetuoasă pe care au cunoscut-o orașele țării în cei 20 de ani de la instaurarea Republicii și volumul mare de construcții de locuințe au impus considerarea dintr-un punct de vedere corespunzător a asigurării necesarului de energie electrică și termică. Au luat astfel naștere puternice centrale hidro și termoelectrice, furnizoare de curent electric și căldură în noile blocuri de locuințe ale orașelor. În fotografie: centrala termoelectrică ridicată la Iași.

Fotografie de Gabriela COCORA

În aceste două decenii de Republică, România a înflorit sub toate aspectele. O dată cu crearea unei industrii naționale puternice s-a dezvoltat și agricultura. Mijloacele moderne, mecanizate, cu care sînt înzestrate unitățile noastre agricole fac ca bogăția solului nostru să fie valorificată din ce în ce mai bine. În această direcție se remarcă și activitatea legată de dezvoltarea intensivă a culturii legumicole. Numeroasele sere moderne ridicate în ultimii ani în diferite regiuni constituie o sursă de aprovizionare a populației cu legume proaspete în tot cursul anului.

Imaginea redă un aspect de la noul complex de sere de la Ploiești (citiți reportajul din paginile 10-11).

Fotografie de S. STEINER

▲
În puțini ani, televizorul a devenit un accesoriu important al vieții noastre. Potrivit statisticilor, numai la București se numără peste 200 000 de posesori de televizoare. Născută din aceste necesități ale vieții moderne, uzina bucureșteană «Electronica» s-a dezvoltat rapid în ultimii ani mai ales pe linia introducerii unei tehnici avansate, la nivel mondial. În fotografie: aspect din hala de montaj a televizoarelor de la uzina «Electronica».

Fotografie de Gh. VOICU

SPRE CULMI TOT MAI ÎNALTE DE PROGRES ȘI CIVILIZAȚIE

(Urmare din pag. 5)

cu radiații cu plasmă pentru iluminat, analiza spectrală.

O realizare recentă la nivel competitiv mondial se referă la elaborarea tehnologiei de fabricație a lămpilor cu radiații ultraviolete, denumite bactericide, de largă utilizare, a căror producție industrială în țară urmează să înceapă în curând.

De asemenea, în institutul nostru se efectuează cu succes importante studii de optică și spectroscopie în vederea îmbunătățirii calității policlorurii de vinil și a altor produse ale industriei de mase plastice.

Eforturile cercetătorilor din institutul nostru sînt îndreptate și spre o serie de cercetări cu aspect fundamental legate de importante aplicații apropiate sau de perspectivă. Astfel se remarcă cercetările din domeniul fizicii plasmei, al semiconductorilor și corpului solid, cercetările de emisie electronică, de optică și spectroscopie a cristalelor.

Principala sarcină de viitor ce ne revine nouă, oamenilor de știință, în lumina Directivelor Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, pentru ridicarea României pe noi culmi de civili-

zație și progres, constă în coordonarea pe mai departe a cercetărilor cu valorificarea rezultatelor, în aceea că munca de cercetare trebuie să devanseze producția, în faptul că activitatea științifică va trebui astfel organizată încît să stimuleze inițiativa, utilizarea din plin a fondului de utilaje de care dispun instituturile de cercetări. O deosebită însemnătate în îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce ne stau în față o are elementul uman. În institutul nostru, ca și în altele, lucrează astăzi o pleiadă de cercetători tineri și talentați formați în anii Republicii și care reprezintă un bogat fond de forță intelectuală. Datoria noastră, a generației vîrstnice de oameni de știință, este să-i sprijinim, să-i încurajăm în eforturile lor creatoare menite să ridice eficiența cercetării, să ridice continuu prestigiul internațional al științei românești.

Sub îndrumarea înțeleaptă a partidului oamenii de știință din țara noastră își vor pune întreaga lor capacitate în slujba îndeplinirii Directivelor Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, a prosperității continue a patriei noastre, Republica Socialistă România. Trăim o epocă de adevărată prefaceri în știință și tehnică și datorită noștră, a oamenilor de știință, este ca alături de întregul popor să ținem pasul cu ea.

venitului național a fost repartizat pentru acumulare. În perioada 1960-1965 volumul investițiilor a fost de 193 miliarde lei, iar pentru perioada actualului plan cincinal sînt prevăzute fonduri de investiții de 280,5 miliarde lei. Numai investițiile prevăzute pentru 1970, ultimul an al cincinalului, sînt cu 5 miliarde lei mai mari decît totalul celor realizate în perioada 1951-1955. Cea mai mare parte a investițiilor este îndreptată spre dezvoltarea în continuare a industriei. Fonduri însemnate de investiții sînt destinate pentru accelerarea dezvoltării industriei ușoare și alimentare, pentru sporirea cantitativă și calitativă a producției bunurilor de consum în scopul satisfacerii cît mai depline a cerințelor populației, a aprovizionării pieței cu mărfuri de calitate superioară și în sortimente variate.

Amploarea programului de investiții constituie o dovadă concludentă a creșterii potențialului nostru economic și, în același timp, exprimă eforturile pe care poporul nostru le face cu convingerea fermă că o economie modernă, dinamică și competitivă poate fi construită numai prin îndeplinirea unei rate înalte a acumulării, numai prin realizarea unui program amplu și complex de investiții.

Obținerea unui ritm susținut al investițiilor reprezintă un imperativ esențial în epoca contemporană, caracterizată prin înlocuirea și modernizarea rapidă a fondurilor fixe, prin introducerea pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii în producție și constituie pentru țara noastră singura cale posibilă pentru recuperarea într-un termen scurt a decalajului față de alte țări, pentru a ține pasul cu competiția ce se desfășoară pe plan mondial în domeniul dezvoltării economice și sociale, pentru a asigura ridicarea gradului de civilizație a societății.

Rata acumulării are rolul hotărîtor în determinarea ritmului de creștere a produsului social și a venitului național. Ritmul de creștere a venitului național este mai intens, iar posibilitățile de satisfacere în tot mai bune condiții a nevoilor materiale și spirituale ale întregului popor sînt mai mari dacă rata acumulării este și ea mai ridicată.

Orientarea spre reducerea ratei acumulărilor ar conduce în mod inevitabil la micșorarea ritmului de creștere a venitului național; sporirea vremelnică a fondului de consum pe seama reducerii celui de acumulare ar frîna reproducția largită, ar încetini serios posibilitățile de creștere economică, ceea ce ar duce în final la restrîngerea posibilităților de ridicare a nivelului de trai. O asemenea orientare condamnă economia la o dezvoltare înceată și contravine intereselor fundamentale ale poporului muncitor.

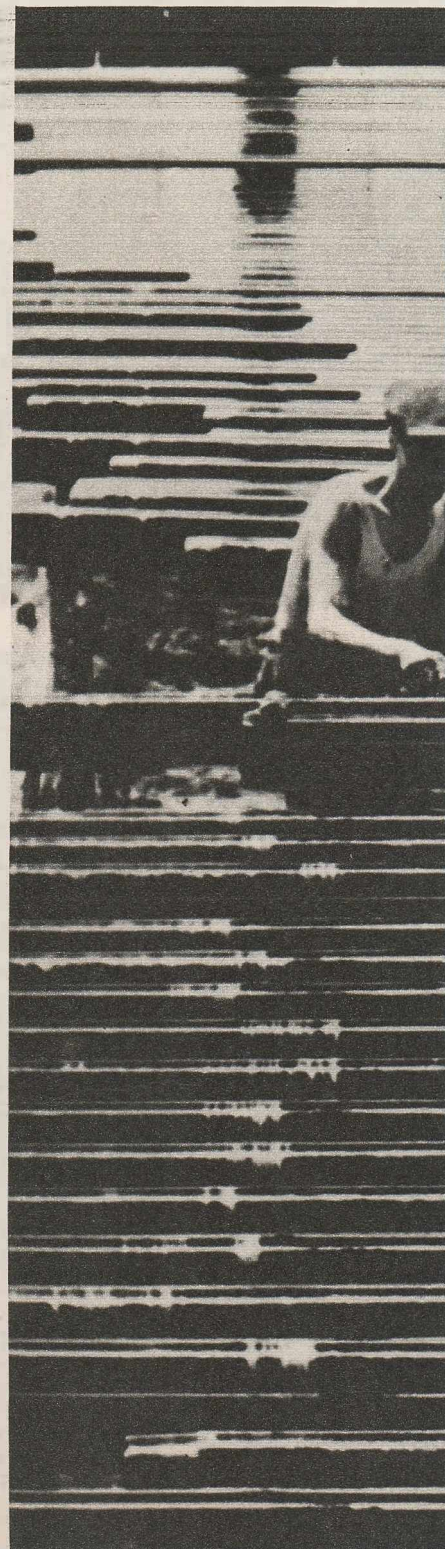
Partidul nostru combate concepțiile și teoriile consumatoriste, nesocotirea rolului hotărîtor al acumulării în dezvoltarea societății, deoarece asemenea concepții contravin în esența lor intereselor fundamentale ale propășirii patriei noastre pe noi culmi de progres și civilizație.

Sporirea acumulărilor destinate producției largite s-a repercutat favorabil asupra vieții întregului nostru popor, a făcut posibilă sporirea în ritmuri înalte a venitului național. Pe această bază partidul și statul nostru au adoptat sistematic măsuri de sporire a salariilor, de reducere a prețurilor cu amănuntul, de creștere a cheltuielilor social-culturale. În perioada 1950-1967, fondul de consum pe locuitor a crescut de peste 2,5 ori. În ultimii 15 ani statul a cheltuit pentru nevoile social-culturale circa 200 miliarde lei: s-a îndeplinit un larg program

de construcții social-culturale; s-au construit mii de școli, edificii culturale, instituții de ocrotire a sănătății; un avînt deosebit a cunoscut construcția de locuințe atît la sate cît și la orașe.

Legătura strînsă, interdependența dintre creșterea nivelului de trai și sporirea venitului național, dintre acesta și rata acumulării, reflectă unitatea indisolubilă dintre scopul fundamental al producției în socialism — omul și nevoile sale — și mijloacele îndeplinirii lui.

Partidul Comunist Român a arătat clasei muncitoare, întregului popor, că realizarea unei rate înalte a acumulării rămîne și în viitor chezașa sporirii avuției naționale, a asigurării unui ritm susținut de dezvoltare în toate ramurile și domeniile de activitate, reprezintă singurul mijloc de sporire continuă a nivelului de trai al întregului popor.

CHEIA DE BOLTĂ A DINAMISMULUI ECONOMIEI NAȚIONALE

de Cornel IUGA

Raportul cu privire la măsurile de perfecționare a conducerii și planificării economiei naționale și la îmbunătățirea organizării administrative - teritoriale a țării, prezentat la Conferința Națională a Partidului Comunist Român de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central, document politic de înaltă ținută teoretică și practică, analizează în mod profund, științific și creator problemele cardinale ale prezentului și viitorului patriei noastre, ale dezvoltării rapide și multilaterale a forțelor de producție, ale ridicării României socialiste pe noi culmi ale progresului și civilizației.

Dezvoltarea impetuoasă pe care au cunoscut-o forțele de producție ale țării în cei 20 de ani de la proclamarea Republicii, înflorirea multilaterală a economiei, științei și culturii, ridicarea continuă a nivelului de trai material și spiritual al oamenilor muncii sînt legate indisolubil de faptul că poporul nostru — sub conducerea partidului — a făcut eforturi mari pentru alocarea unei însemnate părți din venitul național pentru acumulare, pentru făurirea unei baze tehnico-materiale moderne.

«Problema fundamentală — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională — de care depinde realizarea acestei politici de propășire economică a țării și de prosperitate a maselor o constituie stabilirea justă a proporțiilor între fondul de acumulare și cel de

consum, îmbinarea armonioasă a țelurilor imediate și de perspectivă ale societății».

Repartiția venitului național între fondul de consum și cel de acumulare pune față în față prezentul și viitorul. Determinarea raportului optim între acestea angajează ziua de azi și ziua de mâine a patriei.

Pentru țara noastră, care a moștenit de la regimul burghezo-moșieresc un nivel scăzut de dezvoltare a forțelor de producție, o industrie slab dezvoltată, utilată în mare măsură cu mijloace învechite, o agricultură rudimentară și un standard de viață scăzut, realizarea unei rate înalte a acumulării a fost cheia de boltă care a asigurat dinamismul întregii economii naționale.

La baza mărețelor îndepliniri obținute de poporul român în anii socialismului în dezvoltarea și modernizarea industriei, în creșterea puternică a forțelor de producție s-a aflat politica fermă a partidului și statului nostru de alocare a unor importante fonduri de investiții pentru construirea de noi obiective economice, pentru sporirea potențialului tehnico-economic al țării.

Dacă venitul național este în prezent de peste 4,5 ori mai mare decît cel realizat în anul 1938 iar producția industrială realizată astăzi într-o singură lună este aproape egală cu cea realizată în întreg anul 1938, acestea se datoresc faptului că în perioada construcției socialiste aproximativ o cincime, iar în ultimii ani mai mult de un sfert din

LA UZINA „REPUBLICA“ DUPĂ DOUĂ DECENII

de F. SURU

Sîntem la uzina «Republica». Colectivul de aici desfășoară în aceste zile o activitate însuflețită pentru a sărbători cu noi succese aniversarea a 20 de ani de la proclamarea Republicii.

În ultimele două decenii activitatea uzinei a avut un ritm ascendent, caracteristic dezvoltării impetuoase a întregii noastre industrii. Un exemplu edificator: azi ea livrează în cinci luni o cantitate de țevi (acesta e produsul de bază) egală cu cea pe care o producea în trecut

pe parcursul a șapte ani (1938-1944).

Începînd din această primăvară, uzina «Republica» s-a numărat printre cele 71 de întreprinderi etalon care au trecut la studierea și aplicarea unor forme de organizare științifică a producției menite să experimenteze măsurile necesare în vederea creșterii eficienței economice. Unele dintre aceste măsuri au și fost aplicate de la 1 iulie, altele de la 1 noiembrie.

Ce s-a realizat în această direcție?

Despre acest lucru ne-a vorbit ing. Ion Crișan, șeful secției de organizare a producției pe uzină.

S-a trecut în primul rînd — ne împărtășește interlocutorul nostru — la o nouă structură organizatorică. Una dintre măsuri, unificarea secțiilor de producție pe flux tehnologic, a determinat desfășurarea procesului de producție în mod continuu, fără întreruperi. Apoi s-a centralizat activitatea de întreținere și reparare a utilajelor, agregatelor și mașinilor în cadrul serviciilor mecanic-șef și energetic-șef, eliminîndu-se unele verigi intermediare. Și — aceasta e deosebit de important — s-a trecut la folosirea mai rațională a forței de muncă, ceea ce reprezintă dintr-o dată o economie pe acest an pentru uzină în valoare de 1 900 000 lei. În același timp s-au fundamentat științific, în unele secții (în altele se vor fundamenta în 1968), normele de lucru, întrucît ele nu reflectau întotdeauna timpul real necesar pentru executarea lucrărilor.

Eficiența măsurilor luate s-a concretizat în realizările obținute. În ultimele

11 luni au fost date peste plan 4 353 tone țevă; indicatorul producția marfă vîndută și încasată a fost realizat în proporție de 108,18%, iar productivitatea a fost realizată față de plan în proporție de 107,2%.

Și, ca o consecință firească — după primele calcule efectuate numai pe 10 luni — beneficiul peste plan se ridică la 8 436 000 lei, iar valoarea economiilor peste plan la prețul de cost, la 3 333 000 lei.

Directivile Conferinței Naționale a partidului cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale constituie și pentru harnicul colectiv al uzinei «Republica» un puternic imbold pentru realizarea în continuare cu succes a sarcinilor ce-i stau în față. Mîndri, de asemenea, că sînt prezenți cu realizări importante la sărbătorirea a două decenii de la proclamarea Republicii, muncitorii, tehnicienii și inginerii acestei uzine sînt hotărîți să contribuie cu toată energia și capacitatea lor la dezvoltarea și prestigiul economiei noastre naționale.

Azi, uzina «Republica» livrează numai în cinci luni o cantitate de țevi egală cu cea pe care o producea în trecut pe parcursul a șapte ani (1938-1944).

ROȘII ÎN DECEMBRIE

de F. URSEANU - Fotografii de S. STEINER

Dezvoltarea producției de legume constituie una dintre sarcinile de seamă pe care Congresul al IX-lea al partidului le-a pus în fața agriculturii. Obiectiv principal: creșterea producției de legume de la 1 740 000 tone, cît era media anuală între 1961 și 1965, la 2 500 000 tone în perioada 1966-1970.

Documentele Conferinței Naționale a partidului au subliniat faptul că, pentru a se asigura îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, este absolut obligatorie sporirea eficienței economice în toate domeniile de activitate.

Cum în condițiile de climă ale țării noastre o producție de legume nu se poate obține în tot cursul anului numai prin culturile de cîmp, apare deosebit de evident cît de importantă este extinderea culturilor în sere pentru obținerea unor recolte bogate, de calitate superioară. Avem acum un mare și modern complex de sere la Arad (38 ha), altul în preajma Capitalei, combinatul «30 Decembrie» (9 ha). La Oradea e în plină construcție un complex de sere care va acoperi 50 ha de teren, iar la Popești-Leordeni, unul care va fi probabil și mai mare.

Cooperativele agricole de producție au sporit și ele în ultimii doi ani suprafețele de sere legumicole, existînd o preocupare deosebită pentru extinderea lor.

În cinstea celui de-al 20-lea an de la proclamarea Republicii a intrat în producție la Ploiești cel mai nou și mai mare complex de sere din țara noastră.

În urmă cu doi ani, cunoscutei fabrici de sticlă de la Scăieni i s-a făcut o comandă deosebit de importantă: 750 000 mp de geam. Cui îi era necesară o cantitate atît de impresionantă de sticlă? Era ea oare destinată unui milion de ferestre ale viitoarelor blocuri?

Cu această sticlă s-au înălțat la Ploiești, la numai cîtiva pași de intrarea în oraș, pereții și acoperișul celui mai

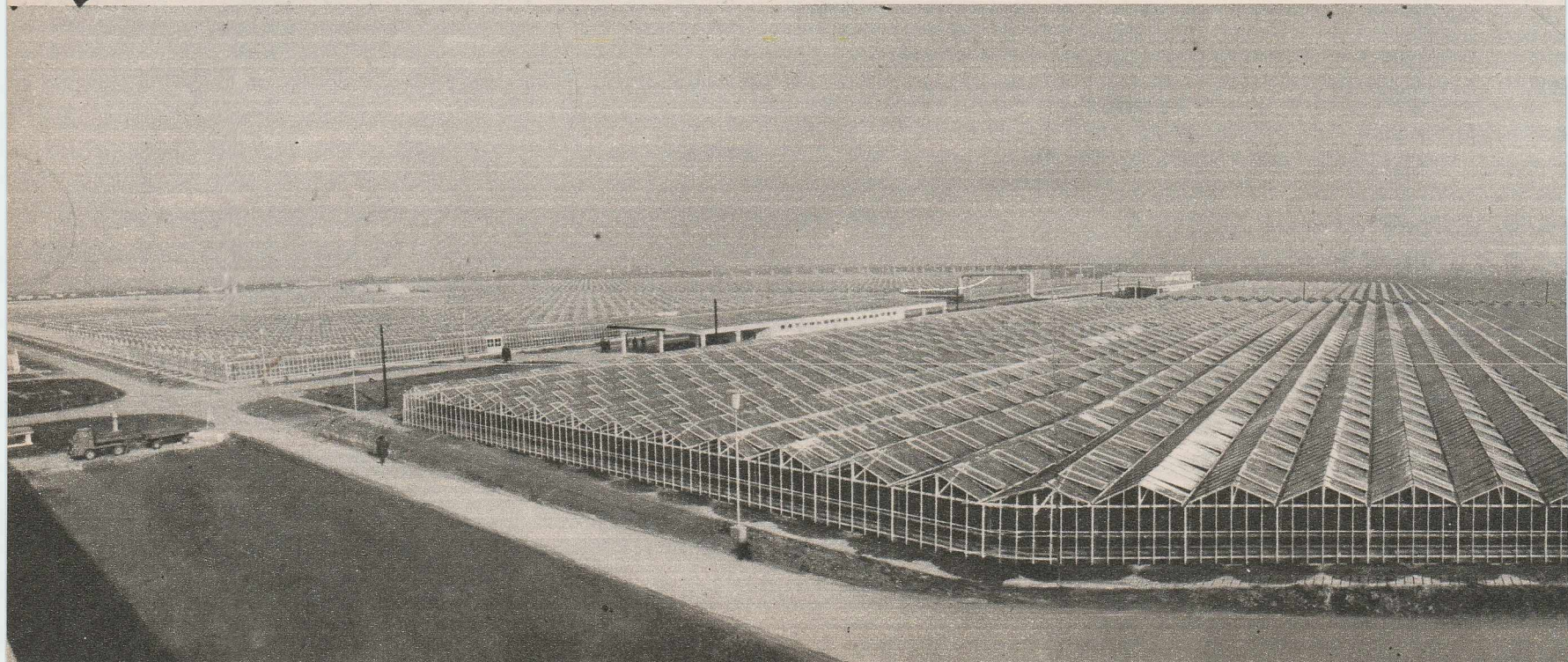
mare complex de sere legumicole pe care îl avem în momentul de față în țară. Din turnurile rafinăriiilor din jur, serele oferă o priveliște inedită. O întindere de 51 de hectare acoperite de sticlă strălucește feeric în bătaia soarelui. Și se pare — așa cum afirmă specialiștii — că nicăieri în lume nu s-a construit pînă la ora asta un combinat de sere care să cuprindă «sub același acoperiș» o ase-

menea suprafață. Sînt desigur țări mai dezvoltate în domeniul culturilor în sere (în special țările nordice), dar serele lor sînt răsfirate. Nicăieri nu s-a ajuns la construirea unui complex unitar care să ajungă la o suprafață de 50 ha.

*
De ce s-a ales tocmai orașul Ploiești, cunoscut drept important centru al

industriei petroliere, ca loc pentru cultivarea legumelor de seră pe scară mare? Amplasarea serelor nu se face la întîmplare, ci în urma unor studii climatice și pedoclimatice precum și — foarte important — pe baza anumitor condiții locale. În special sînt vizate locurile unde poate fi folosită căldura reziduală furnizată de centralele electrice de termoficare sau de uzinele și fabricile aflate

lată numai o parte din cele 51 de hectare de primăvară veșnică.

Se pregătește solul pentru viitoarea recoltă. Utilajul modern execută simultan mai multe operații.

Ne aflăm într-una din sere. Mărimea sa, 6 hectare; cam cât e suprafața ocupată de o uzină. Numai «șoseaua» principală care o străbate are aproape jumătate de kilometru. Complexul de la Ploiești are 8 asemenea sere. Fiecare dintre ele constituie o fermă, exploatată separat prin autogestiune. Mai sînt aici și alte 3 sere, de câte un hectar (pentru cultura răsadurilor).

în apropiere. Ploieștiul este bogat și din aceste puncte de vedere. Luminozitatea soarelui? Perfectă. Solul? Un pămînt deosebit de fertil. Sursă de energie termică? Aburul și apa de termoficare de la marea termocentrală de la Brazi, aflată în apropiere. Cînd afară temperatura scade sub zero grade, în încăperile de sticlă de la Ploiești apa caldă venită din vecini dă căldură ca în plină vară. Așa cresc roșiile, castraveții și ardeii în decembrie. Aburul? Și el un deșeu, plecat pe țevă din vecini, sterilizează permanent solul. Dacă n-ar fi existat acest vecin generos — termocentrala de la Brazi — poate că serele de care vorbim n-ar fi fost ridicate la Ploiești ci în altă parte.

*
În clipa cînd facem aceste însemnări, în grădinile anotimpului veșnic verde de la Ploiești se strînge ultima recoltă de roșii a anului. E a doua. Fiindcă, spre deosebire de cultura de cîmp, în sere se dau două recolte pe an: una din februarie pînă în iunie, cealaltă din octombrie pînă la sfîrșitul lui decembrie.

Care va fi producția de legume a complexului? Se dovedesc rentabile investițiile? Vor avea în viitor consuma-

Aici se sortează automat și se ambalează zilnic între 5 și 10 tone de tomate.

torii mai multe legume proaspete în sezonul rece? Iată cîteva întrebări foarte firești și foarte actuale pe care le-am pus directorului noului complex — ing. Ion Zaharia. Să-i dăm deci cuvîntul:

Cultura de seră — ne împărtășește interlocutorul nostru — aduce o producție de 5-6 ori mai mare decît aduce cea de cîmp. Obținem astfel într-un singur ciclu (ciclul 1) 80 tone de tomate la hectar. Vom obține — adaugă d-sa — 200 tone castraveți la ha, 50 tone ardeii la ha și 60 tone vinete la ha.

Rentabilitatea serelor? Să facem o mică comparație. La cultura de cereale, de pildă, la un hectar se obține în medie

un beneficiu de 1 000 lei, în timp ce într-o seră legumicolă un hectar cultivat dă multe zeci de mii de lei.

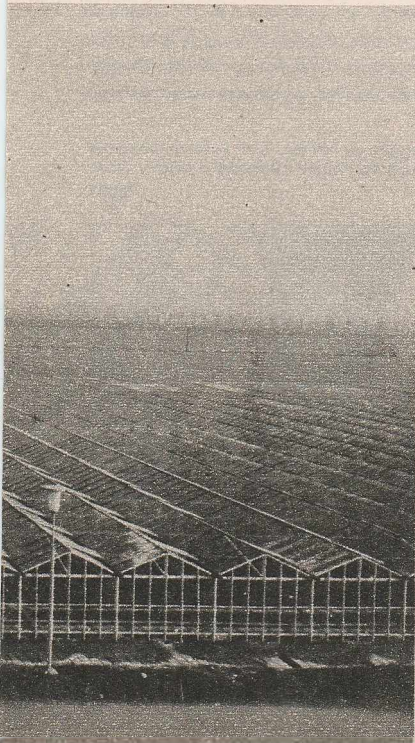
Investițiile care se fac în serele moderne sînt într-adevăr mari (însuși costul construcției, instalațiile de ploaie artificială, utilajul mecanizat etc.), dar și beneficiile sînt mari. Noi sperăm — și cu aceasta încheie inginerul Zaharia — ca investițiile făcute să fie amortizate în cinci ani.

*
Ploieștiul, faimos pentru rafinările sale, își deschide acum drumul pe piața internă și internațională și cu legume

de seră. Soarele și solul de aici dau roșiilor un gust care le apropie de gustul roșiilor de cîmp. Primele «șarje» de tomate din grădinile acoperite cu sticlă ale Ploieștiului au și apărut pe piață și au plăcut.

În afară de lărgirea ariei posibilităților de aprovizionare cu legume a populației în lunile reci, serele vor putea asigura, dacă lucrurile vor merge bine, și venituri substanțiale de pe urma exportului.

La Ploiești se vor recolta, așadar, roșiile, castraveții, vinete și valută forte. După părerea noastră sortimentele citate sînt unele mai gustoase decît altele.

pe ecrane

CERUL ÎNCEPE LA ETAJUL III

de Magda MIHĂILESCU

După un popas prin literatura altora (vezi «Dincolo de barieră»), Francisc Munteanu s-a hotărât să se întoarcă acasă. La început s-a oprit la jumătatea drumului, l-a întâlnit acolo pe colegul său Gheorghi Vladimov și au făcut împreună «Tunelul», film ale cărui merite le-am apreciat la timpul potrivit.

Cu «Cercul începe la etajul III», prozatorul cineașt, cum ne-am obișnuit să spunem, s-a întors de tot la ale sale. La literatura și la obsesiile sale: războiul și amintirea lui, războiul și infirmitățile psihice nebănuite pe

siderabilă măsură, secătuit de vlagă și, în ciuda generoaselor intenții ale autorului, surprinzător de declarativ?

Proza lui Francisc Munteanu l-a «jefuit» multă vreme pe cineaștul Francisc Munteanu — cineaștul care zăcea în scriitor — «duindu-l», spre aprobarea noastră, o anumită artă a detaliului, a sugestiei, a condensării faptelor. Am observat însă, începând cu «Dincolo de barieră», cum literatura începe să se poarte urit, refuză să restituie cinematografului ceea ce a împrumutat de la el, tri-

leneș decît urechea, nu i se dă de lucru în timpul proiecției sau, mai rău, este invitat să contemple, nu să sesizeze și să transmită semnale sensibilității și gândirii noastre.

Discuțiile din camera fetei au un efect molipsitor de stînghereală, stare care se transmite și interpreților, și spectatorilor. Atunci însă cînd cineaștul a supravegheat mai atent construcția dramaturgică — scenele din adăpost, finalul — simțim cum pe ecran se instalează firescul iar pledoaria din subtext a autorului nu mai sună în gol. De asemeni, nu întîmplător și interpretul principal, Silviu Stănculescu (Mihai), actor de film cu personalitate cristalizată, izbutește

să înlătore stînjeneala tot în aceste scene. Irinei Gărdescu, care nu mai este de loc «o tînră speranță», ci o certitudine, aparatul i-a prins mai mult decît altora privirile, triste, dure, derutante, niciodată indiferente. De aceea personajul Ana vădește uneori acea ciudățenie amară pe care a intenționat-o autorul.

Excesive — sublinierile muzicale ale lui Temistocle Popa. Cred că Francisc Munteanu se cunoaște prea bine pentru a nu putea depăși acest «moment de răfuială», pentru a nu împăca între ele, așa cum se cuvine, intimele sale solicitări multilaterale.

FORMAN

și

„DRAGOSTEA UNEI BLONDE“

de Alice MĂNOIU

Aparent, Miloș Forman aruncă asupra lumii o privire ironică și provocatoare, ca a unui caricaturist rece, analitic. Sub oglinzile sale concave realitatea capătă înfățișările cele mai groțesti, dar rîsul pe care ni-l smulge are ceva din hohotul amar al lui Gogol și nimic din grimasa eroicomică a lui Chaplin.

Depoetizarea lui Forman ascunde mai degrabă pasiune, setea de răzbunare a celui înșelat. Pare că un demon al demistificării animă sarcasmul tînrului regizor cehoslovac, astăzi celebru în lumea întregă.

Primul său film se intitula inofensiv «Concurs» și urmărea, cu falsa obiectivitate a ciné-verité-ului, preparativele și desfășurarea unei competiții muzicale de amatori. Studiul chipurilor era minuțios pînă la șarjă, pe fruntea obezului dirijor transfigurată de muzica lui Händel apăreau picăturile de sudoare, concentrarea spirituală contrasta cu aspectul grobian; niște tinere localnice, cu patima twistului în sînge și prostia întipărită pe fețe, se scuturau violent dar fără

nerv în fața juriului ori se tînguiau languros la chitară, mimînd ritmuri străine pe care nu le-au putut «asimila» o dată cu ultimul disc la modă.

Ținta nobilă, educativă, a acestui malițios al ecranului e depistarea ridicolului, sub aspectul lui trist. Chiar cînd vorbește de dragoste, Forman parcă se pune în gardă. Nu pentru că n-ar crede în forța sentimentului, ci pentru că se teme de falsificare, de demonetizare. El refuză să învaluiască sentimentul în dulci acorduri cînd, de fapt, acesta îi apare crîncen și aspru, ca un război. Un război în care supraviețuiesc cei tari, cei care nu se îmbată cu iluzii.

Teoria sa despre dragoste (neformulată anume, ci așa cum reiese printre rînduri) e complicată și, adeseori, vulnerabilă. Ea pornește de la un adevăr evident: nevoia permanentă a tinereții de a visa amorul, înainte de a-l cunoaște. De a-l aștepta în taină, de a se pregăti îndelung pentru marea cuminecătură. Toate fetișcanele din «Dragostea unei blonde», cu chipuri inerte, inexpr-

Pentru a-și susține adevărurile, Miloș Forman nu are nevoie de vedete. Dar Forman lansează vedete, cum este Hana Brejchova, sora mai puțin frumoasă dar foarte talentată a celebrei Jana Brejchova.

Lirismul în acțiune. (În fotografie: Irina Gărdescu și Silviu Stănculescu.)

care le-a pricinuit. După mai bine de douăzeci de ani mai există răni deschise, și încă acolo unde nu te aștepti: în sufletul unei fete foarte tinere, al unei fete care dansează shake și exercită profesiuni cît se poate de moderne. Dacă mai adăugăm faptul că celălalt personaj al povestirii este un marinar al cărui nume de erou stîrnește interesul motivat al fetei, că cei doi vor descoperi amintiri comune, și dacă mai punem la socoteală și tandra poveste de dragoste înfiripată pe parcurs, vom putea conchide că există suficientă materie emoțională și epică pentru a da vibrație peliculei, pentru a lăsa drum liber aceluși umanism al gesturilor simple dar mari și unei memorii de tip special: memoria durerilor anonime. Pentru astfel de rațiuni își cucerise simpatia «La patru pași de infinit». Ce s-a întîmplat însă cu «Cercul începe la etajul III» care, după părerea noastră, ne apare, într-o con-

mițindu-i în schimb vorbe încăpăținate ce nu vor să se ordoneze după o logică proprie artei filmului. «Cercul începe la etajul III» mărturisește deschis existența unui moment de răfuială în intimitatea artistică a autorului: dialogul, pe care se sprijină solid scenariul, nu ține seama de obligativitatea traiului comun cu imaginea. Aici tinde să-și cîștige drepturi de monopol, să spună totul, caligrafic, spiritual, să prevadă, să rezolve și să rezume totul acceptînd tovărășia imaginii ca pe o servitute a acesteia, furîndu-i aerul, înăbușînd-o. Am fi preferat ca aparatul să filmeze, într-un *mod anume* (nu știm cum, nu e treaba noastră să dăm sfaturi), chipurile unui bărbat și al unei femei ce nu-și sînt indiferenți, în locul instalării acestui schimb de cuvinte: «E o distanță de un metru între noi... Uneori distanțele nu se măsoară cu metrul»...

Ochiului, care și așa, în general, este mai

azi vorbim despre succese

La sfârșit de an se obișnuiește să privești în urmă pentru a vedea ce-ai realizat. Din întâmplare, cu cronică de astăzi numărul celor apărute la rubrica de față se rotunjește la o sută. Iată deci un dublu prilej de bilanț. Greu de întocmit. S-au făcut multe progrese la televiziune, unele chiar în sensul propus în cronici. Au folosit deci cronicile la ceva? A fost vorba de simple coincidențe?

În orice caz noi mai așteptăm ziua când — o sugestie mai veche a noastră — factorii de răspundere ai televiziunii se vor întâlni cu telecronicarii. Astfel vor avea și aceștia din urmă certitudinea că părerile emise de ei au ecoul dorit.

Până atunci, cronicarul va rămâne cu senzația că observațiile sale au o eficiență similară cu cea a criticilor formulate de reprezentanții opiniei publice la emisiunile «Față-n față». Își descarcă suflul și cu asta basta.

Dar în fond nu acest aspect interesează. Telespectatorii sunt, în raport cu televiziunea, cam ceea ce e musca în raport cu operația aratului. Important e ceea ce se întâmplă pe micul ecran. Or, în această privință, sunt de consemnat multe lucruri bune.

Dacă ar fi să se acorde celei mai reușite, mai complete, mai rotunde rubrici culturale din 1967 un premiu al criticii am vota fără șovăire pentru «Orașele muzicii». Într-un crescendo calitativ continuu (evocarea New Yorkului și a Londrei au fost cele mai bune din serie), emisiunile imaginare de George Sbârcea sînt în același timp incursiuni în istoria spirituală a marilor orașe, sugestive prezentări ale poeziei peisajului lor, evocări ale vieții lor muzicale și general artistice de altădată și de astăzi. Telespectatorul nu sesizează dificultatea descoperirii și selecționării fotografiilor și a secvențelor de film, a coroborării lor cu ilustrația muzicală și cu comentariul care îmbracă într-un veșmînt de desăvîrșită eleganță o informație extrem de cuprinzătoare. Aceste reportaje lirice cu un colorit delicat, niciodată tern, constituie una dintre cele mai originale realizări ale televiziunii noastre. Talentul de povestitor al autorului adaugă rubricii o notă de distincție și farmec asemănătoare cu cea care conferă atita atractivitate altei emisiuni încredințate de televiziune unor colaboratori eminenți: «De la Giotto la Brâncuși».

«Ecranul literar» se îndreaptă și el către un stil adecvat, dar ar trebui să învețe din experiența emisiunilor amintite și chiar din a sa proprie că secretul succesului depinde de personalitatea celor cărora li se dă în mină, microfonul. Întîlnirea cu Miron Radu Paraschivescu a fost un moment antologic. Pentru prima dată de la introducerea tele-recordului am binecuvîntat existența acestui sistem — fie el și imperfect — de conservare a unor imagini prețioase. Dacă «Ecranul literar» ar obține colaborarea permanentă, în calitate de autor-prezentator a unui scriitor (Geo Dumitrescu, de pildă) sau a unuia dintre tinerii critici literari de prestigiu, interesul cu care este urmărit ar crește enorm. Despre cea mai tînără dintre emisiunile de cultură, «Cronica ideilor», nu putem încă să ne pronunțăm. Rămîne să vedem cum va evita riscul de a evolua în planul unor generalități îndeobște cunoscute. Rubrica științifică «Întrebări la care s-a răspuns — întrebări la care nu s-a răspuns încă» își păstrează valoarea și inventivitatea inițială, ceea ce nu e puțin pentru că a fost, încă de la debutul ei, excelentă.

Cel mai mare succes al anului 1967 rămîne însă, fără îndoială, introducerea «Reflectorului». Prin intermediul lui, televiziunea se manifestă ca o intransigentă apărătoare a eficienței economice, a spiritului de răspundere și a spiritului gospodăresc. Înaltei exigențe și promptitudinii cu care reacționează îi datorează «Reflectorul» binemeritata sa popularitate. Dar cu aceasta am intrat în alt domeniu, acela al preocupărilor gazetărești ale televiziunii, și deci în altă temă decît cea a prezentei cronici.

Felicia ANTIP

telegrame

sive, în care doar ultimul shake pare a mai scăpăra scînteii vitale, sînt în intimitatea lor niște romantioase. În dormitor predomină șușotelile celei cu mai multă fantezie care, ca să poată supraviețui plictisului provincial, inventă. Inventă povești de dragoste așa cum copiii cu fantezie își spun singuri basme înainte de a adormi. «Blonda» e sora lui Billy, mincinosul^{*)}, ciudatul specimen britanic care-și ratează existența evadînd sistematic în vis. Ea deschide însă ochii la vreme. Nu ocolește ocaziile (totuși rare), ci caută, le găsește, e dezamăgită (ca orice fire prea imaginativă care consumă cu mult înainte interesul unei situații), dar se încăpățînează să creadă în continuare. Să aștepte dragostea. Inventînd și — paralel — încercînd o altă șansă. În final, după ce-și constată eșecul, ea se întoarce acasă nu resemnată, nu dezamăgită (evident, există toate la un loc în hohotul ei disperat din fața ușii). Dar mai curînd are ceva dintr-o fetișcană care știe că trebuie s-o ia de la capăt — în lunga ei călătorie în viață, în căutarea celui drag. Și ca să aibă un punct de sprijin fata își prelungeste pe plan imaginar o experiență amar consumată în viață, și asta doar pînă cînd o alta îi va stimula din nou energia afectivă, pregătînd-o — poate — pentru o nouă dezamăgire.

În aceasta e și slăbiciune dar și forță — pare a reflecta Forman. Eroina nu se resemnează, nu capitulează în fața cetății complicate care e viața. O asediază din nou și din nou, mai abil ori mai puțin abil. «Între noi două, acum» se decide Blonda (fără s-o mărturisescă) în finalul primei ei dezamăgiri.

Forman n-o consolează, dimpotrivă, avînd oroare de sentimentalismul facil prozaizează violent experiența de dragoste a fetei cu tot felul de bobîrnace ironice: transperantul exasperant din scena dragostei, bodogăneala părinților băiatului și formidabila secvență din dormitorul comun.

Un simț al realității dens, covîrșitor, domină filmul lui Forman. Dar o realitate supusă — cum spuneam — unor oglinzi concave care deformează lucid, conștient, defectele, în speranța corijării lor.

^{*)} Titlul filmului lui Schlesinger în versiunea originală «Billy, the liar».

● Într-un decor amenajat pe marginea lacului Como, cineastul francez Dominique Delouche va realiza un film după cartea lui Stefan Zweig «Douăzeci și patru de ore din viața unei femei». Interpretii acestei tirzii povești de dragoste sînt Danielle Darrieux și Robert Hoffman.

● De mai multă vreme, Luigi Comencini

evenimentelor din preajma bătăliei de la El Alamein.

● O anchetă recentă, întreprinsă în rîndul telespectatorilor americani, dovedește că cele mai îndrăgite vedete sînt Dean Martin și Barbara Stanwyck (astăzi în vîrstă de 60 de ani), una dintre «stelele anilor '30».

lucrează în mare secret la un film despre care se știa doar atît: că este polițist, că se numește «Italian Secret Service» și că va fi jucat de Nino Manfredi și Giorgia Moll (în fotografie). De curînd, cineastul s-a îndurat să dea unele amănunte: «Este pur și simplu un film împotriva violenței, în consecință un anti-James Bond, un film uman, poate chiar prea uman, avînd în vedere că ilustrează dramele — și cîte mai sînt! — prin care trece o ființă civilizată cînd trebuie să ucidă un semen de-al său».

● Michael Caine, actor englez în plină ascensiune (anul acesta s-a numărat printre concurenții serioși ai premiului Oscar), a fost solicitat de René Clément pentru filmul său «Scris pe nisip», evocare a

● Timp de aproape un an, cineastul polonez W. Has a pregătit un scenariu după romanul «Păpușa» al lui Boleslaw Prus. De curînd au început filmările, în apropierea Varșoviei. Rolul lui Wokulski (care inițial fusese destinat lui Zbigniew Cybulski) a fost încredințat actorului de teatru Marius Dmochowski. Principalele interprete feminine sînt Beata Tyszkiewicz și Kalina Jedrusik («Leac contra dragostei», «Unde este al treilea rege»).

● În viitorul film al lui Jean Aurel, dedicat scriitoarei George Sand, aceasta va avea trăsăturile mării actrițe Jeanne Moreau. În rolul lui Musset va apărea Jean-Claude Brialy.

«EL FUGITIVO»

Oaspetelui mult așteptat de sîmbătă seara al telespectatorilor, lui Richard Kimble — «Evadatul», îi datorează actorul David Janssen marea sa popularitate și ascensiune în lumea filmului.

Actorul a debutat la vîrstă de 16 ani, în 1946, într-un rol minor din filmul «Măști în flăcări» al cărui protagonist era Johnny Weissmüller, cumintele și civilizatul Tarzan, eroul altui serial al televiziunii. De atunci a apărut în numeroase filme, dar niciodată în postura de vedetă. «Evadatul» însă l-a lansat! Serialul a fost urmărit cu pasiune ani de-a

rîndul (abia în vara aceasta, copleșit de însăși sențele telespectatorilor mihoase, regizorul i-a dat voie lui Kimble să-l prindă și să-l demaște pe ciung). În anul trecut, David Janssen a fost — în sfîrșit — vioara primă în filmul «Noaptea asasinilor», iar în prezent lucrează la un alt film în care va apărea alături de John Wayne.

Și un amănunt neașteptat: calmul și blindul Richard Kimble e în viața de toate zilele un om foarte impulsiv. O mărturisește chiar soția lui... iar dînsul recunoaște că depune eforturi uriașe ca să fie, pe ecran, ceva mai blind.

memento

carte

● Scriitorul american Scott Fitzgerald e prezent în librăria noastră cu valorosul său roman **Marele Gatsby**. Cititorul va afla și în această lucrare — ca în tot ce a scris Fitzgerald — calitățile unei strălucite proze, printre care răsfrîngerea intensă a vieții și contagioasa transfigurare artistică sint din plin caracteristice. Traducerea: Mircea Ivănescu. Cartea mai cuprinde două povestiri: «Un diamant mare cît Hotelul Ritz» și «Întîi Mai», în traducerea Lianei Dobrescu.

● O altă remarcabilă nouă editură editorială o constituie apariția celui de-al 2-lea volum din trilogia lui William Faulkner: **Orașul**. Amintim cititorului celelalte două titluri: «Cătușul», apărut nu demult, și «Conacul», căruia îi dorim o cită mai curînd prezență în vitrinele librăriilor, spre bucuria integrală a cititorilor. Și această a doua parte a ciclului faulknerian se bucură de buna tălmăcire a lui Eugen Barbu și Andrei Ion Doleanu.

● Vasile Florea se relevă în recenta sa carte-album închinată lui Rafael un istoric de artă cu ochi și gust sigur. Antologia de texte referitoare la Rafael este făcută cu multă pricere, cu un simț al valorilor și o intuiție a sublinierii paginilor semnificative ce nu pot rămîne neobservate. De asemenea, trebuie apreciat selecția imaginilor, știința grupării lor relevante. Remarcabile, condițiile poligrafice în care a ieșit albumul.

● Cu un foarte la obiect text de Ion Frunzetti a apărut un mic album închinat pictoriței **Micaela Eleutheriade** (cîteva reproduceri în alb-negru, altele trei în culori și un portret al artistei). Textul prezentării și explicațiile bilingve (română și franceză) facilitează circulația mai largă a albumului.

● În aceeași serie și, în genere, după același tipic a apărut și un album dedicat artistei **Aurelia Ghiță**, autorea unor lucrări de artă decorativă de mare răs-nut. Textul prezentării e semnat de Olga Bușneag, care subliniază aspecte diverse ale personalității artistice.

● Gheorghe Cosma, cunoscut pînă acum prin studii parțiale de istoria artei și articole apărute prin presă, se prezintă cititorului cu o monografie **Camil Ressu**. O scurtă cronologie ajută la sistematizarea epocilor vieții lui Ressu (1880-1962), bine explicat și surprins în datele esențiale ale personalității lui în monografie. Poate n-ar strica și o selecție din scrierile sale despre artă.

● Personalitatea celebrei artiste dramatice italiene **Eleonora Duse**, al cărei nume a dobîndit rezonanță și parfum de legendă, cum spune Mihai Florea în prefața cărții ce ne-o înfățișează (Olga Signorelli — Eleonora Duse, Ed. Meridiane; traducere, Paul Teodorescu), își aștepta de mult o carte în limba noastră. Iată că-o avem, din partea unei cercetătoare avizate, și putem retrăi prin paginile ei cîteva momente din cariera acestei excepțional dăruite actrițe.

cinema

● Tinărul regizor sovietic Mihail Boghin, autorul unui film de neuitat (deși organele noastre de difuzare au făcut totul ca să-l uităm), «Doi», este prezent din nou pe ecranele noastre, de data aceasta cu o producție de lung metraj — **Zosia**. Cîineast consistent, înzestrat cu o deosebită intuiție lirică, Boghin ne cucerește încă o dată adevărat. Simplu, fără efort, cu ajutorul unuia dintre cele mai «banale» subiecte din lume: o dragoste întimplată pe vreme de război. Distribuția: Pola Raksa, Wiesława Marzewska, Zigmund Cintel, Juri Kamarin, Nicolai Merzlinkin.

● Al șaptelea continent. Dușan Vukotić, subtilul reprezentant al școlii iugoslave de animație, a trădat genul în care s-a impus strălucit de dragul unei incursiuni pe teritoriile filmului cu actori, luîndu-și cu el însă toată zestrea de umor și predispoziție mediativă. Filmul său, spirituală reintoarce pe urmele copilăriei, ne dezvăluie un Vukotić consecvent cu sine însuși. În distribuție: Viktor Tomić, Zvonimir Rogoz, Mikulas Huba, Tomica Tas, Iris Vrus.

● 101 dalmațieni. Își are și animația «superproducției» ei! Nu știm, cum se face, dar aici mai toate sînt bune. Ca și această hazlie aventură ce poartă drept însemn de noblete cuvintele: «o producție a studiourilor Walt Disney». Regia aparține lui Ken Anderson. În rolurile principale, doi superbii cîini dalmațieni, iar în cele secundare încă 99 semeni de-ai lor.

Pola Raksa

● Actori care trebuie văzuți: Anouk Aimée, Jean-Louis Trintignant (Un bărbat și o femeie), Robert Hirsch (Martin soldat), Anthony Quinn, Alan Bates, Lila Kedrova (Zorba grecul), Nevena Kokanova, Ivan Andonov (Ocolul).

● Premiul belgian «Femina» a fost dobîndit în acest an de actrița Annie Girardot, pentru creația ei din filmul «A trăi pentru a trăi», al lui Claude Lelouch.

disc

● O excelentă imprimare a «Electrocard»-ului (după o înregistrare «Philips»-Olanda), **Johann Sebastian Bach**: «Concert pentru flaut, vioară, clavicin și orchestră de coarde în fa minor, B.W.V. 1044» și «Concert pentru oboi, vioară și orchestră de coarde în re minor» — în interpretarea celebrei formații italiene «I Musici» (ECE-0311).

● Doi compozitori alături la peste o jumătate de veac unul de altul, **Gustav Mahler** și **Benjamin Britten**, se întîlnesc pe același disc cu două opere semnificative pentru creația lor. Expresivitatea de factură simplă, melodicitatea ce le apropie de muzica populară, lirismul firesc, sint tot atîtea puncte comune în «Cîntecele unui uenic călător ale lui Mahler și «Serenada pentru tenor, corn și orchestră de coarde op. 31» a lui Britten. Atît baritonul Dan Iordăchescu cît și tenorul Valentin Teodorian asigură o deosebit simț al stilului partitica vocală. Ion Bădănoiu (la corn) de un lirism plin de gingășie. Orchestra simfonică a Filarmonicii, condusă de Mihai Brediceanu, se poate asculta în condiții majore datorită maestrului de sunet ing. Eugen Wendel (ECE-0315).

muzică

● Concertul Filarmonicii se impune atenției atît prin programul conținînd două prime audii și o lucrare concertistică consacrată, cît și prin prezența unui valoros solist. «Treie piese pentru orchestră», subintitulat *Ad perpetuum rei memoriam*, recenta lucrare simfonică a lui Al. Hrisanide, este închinată memorării eroilor luptelor de la Mărășești. Strălucitorul «Concert în fa minor pentru pian și orchestră» de Robert Schumann are ca interpretă solistă pe **Dubravka Tomšić** din R.S.F. Iugoslavia, care s-a impus pe multe scene muzicale ale lumii (și publicul nostru a mai avut prilejul s-o asculte). Se cîntă pentru prima oară în țara noastră: Suita din baletul «Apollon musagète» de Igor Stravinski. Dirijează, **Mircea Basarab**. ● Orchestra simfonică a Radiodifuziunii (dirijor Iosif Conta) anunță un program alcătuit din două lucrări ale unor autori români contemporani și o

capodoperă beethoveniană. Vom asculta «Treie dansuri simfonice» de Theodor Rogalski; «Concertul pentru vioară și orchestră» (primă audie) de Wilhelm Berger, solist Mihai Constantinescu; Simfonia a V-a (a «Destinului») de Ludwig van Beethoven.

● Consemnăm, aproape ca pe un eveniment, prezența unor solisti de peste hotare pe scena operetei bucureștene. Într-adevăr, cum să ne explicăm faptul că în acest sector al vieții noastre muzicale (spre deosebire de toate celelalte) oaspeții de peste hotare constituie o raritate? Dar, în fine, salutăm începutul! Soprana **Wanda Polanska** și tenorul **Mieczyslaw Wojnicki**, ambii solisti ai Teatrului de operă din Varșovia, vor fi — alături de ansamblul operetei noastre — interperții principali (Hanna și Danilo) din «Văduva veselă» de Franz Lehar (23 și 24 decembrie).

plastică

● **Maria Vaida** — ceramică. Participanță la numeroase manifestări interne și internaționale (Faenza, München, Lyon, Washington, Copenhaga etc.). Maria Vaida prezintă în actuala sa expoziție 90 de lucrări, de la figuri și păpuși în lut ars patinat, la păsări, vase decorative și motive figurative pe plăci ceramice etc. Un univers antropomorf, de străveche practică folclorică, dar care în viziunea artistei cîștigă noi valori și dimensiuni, păstrînd în același timp virtuțile primordiale ale simplității. Toate aceste figuri născute din lut par să-și albă sorgintea în vechea artă maramureșeană, măturisită de altfel în două splendide figurine în lut ars patinat («Oșan», «Oșancă»). O gamă întregă de vase, castroane, servicii completează cu obiecte practice și în același timp decorative expoziția. Demnă de remarcat este varietatea cromatică a smalțurilor cu efecte de metalizare minuțios elaborate (Galeriile de artă, Calea Victoriei 132).

● **Lucia Cosmescu** — grafică. Esențială în lucrările artistei este căutarea dimensiunilor picturale și grafice ale spațiului miocritic, ale celui filon de aur care urcă în tradiția românească. Construcția compozițiilor, desfășurarea spațială a peisajelor, atitudinea personajelor vădesc izvorul folcloric filtrat printr-o reală sensibilitate. Se pare că cea mai mare parte a lucrărilor își găsesc prototipul uman și paisagistic în regiunea Năsăudului («Case pe deal», «Femei din Năsăud» etc.), la fel ca și portul, obiceiurile, atmosfera tipică celui colț transilvan («Torcătoarea», «Spre holdă», «Nuntă» etc.). Punerea în pagină este adeseori voit decorativă («Satul», «Poveste» etc.), ca într-o frescă, cu implicații narative care dau multora dintre lucrări o splendidă atmosferă de baladă. Detaliu care conferă densitate peisajelor sau scenelor dau lucrărilor adeseori o amplasare barocă («Mamă», «Poveste»). Lucrări care ar putea forma un ciclu muzical, un altul de călătorii, apoi cîteva flori completează expoziția (Galeriile de artă, bd. Magheru 20).

● **Richard Antohi** (Italia) — pictură. Artistul (n. 1927, italian de origine română) este creatorul unui gen original de picturi pe care le-a numit iconograme și care constă din prelucrarea laborioasă a clișeurilor fotografice. Pe spațiul alb al pinzei sau hirtiei, în care intervențiile pensulei sînt aleatorii, artistul creează suite de imagini sincopate, un univers alcătuit din fragmente, selectate din realitate și care formează un tot sugestiv. Proiectarea pe pinză a numeroase motive este un joc al referințelor, un mod de a construi caleidoscopic un simbol. Prin toate aceste lucrări străbat obsesiile vieții moderne și componentele ei reliefate de obiecte-simbol. O privire activă, care ne-a reținut atenția mai ales în suite «Inregistrarea evenimentului», în «Actualitate», «Judecătorul și copilul mort», «Pistolul și radiatorul», «Construirea Sixtinei și a altor obiecte» etc. (Sala de expoziții a Ateneului).

teatru

În zilele acestea o seamă de teatre din București și provincie au prezentat, în cadrul Festivalului teatrelor dramatice, spectacole cu piese originale.

● **Eroii** — culegere de fragmente din opera lui Lucian Blaga (Zamolxe, Avram Iancu, Anton Pann) alcătuită și regizată de Ion Olteanu. Spectacol de popularizare culturală relevînd calitățile actoricești ale lui Dorin Varga, la teatrul «Nottara».

● **Parabole** — prezentate de Teatrul de stat din Botoșani. Crochiuri incisive, mici scene de moravuri marcind debutul în dramaturgie al lui D. Solomon. În regia lui Gh. Melitineanu, s-au remarcat Anca Andreescu, St. Moisescu.

● **Nunta din Perugia** (Istoria lui Baglione), în coordonatele renașterii italiene, prezentată de Al. Kirîțescu (parte a unei trilogii ce cuprinde și «Borgia» și «Michelangelo»). Frască istorică, ușor melodramatică, regizată de Sorana Cocea la Teatrul Național din Iași într-un spectacol foarte colorat, amestecînd muzică, balet și diverse stiluri

interpretative, în decorul pictural al lui Mircea Marosin. Cităm pe Margareta Răciu, C. Constantin, Boris Olinescu, Elena Bartok și debutanta Cornelia Hîncu. ● **33 de scrisori anonime**, comedioară fără pretenții, de situații și replici, de Mehes György jucată de Teatrul maghiar din Cluj. Spectacol alert, corect, realizat de I. Szabo. Evidențieri: Orosz Luiza, Ferenc Bencze, Eva Balogh. Decepționante: Ana Szeles și Viorica Farkas, cunoscute actrițe de film și de la care așteptam mai mult.

● **Procesul Marea de Al. Voitin** la Naționalul clujean, o excelentă frescă istorică realizată într-un spectacol amplu, de pinută, sobru și patetic, în regia lui Crin Teodorescu și decorurile aparținînd lui Mircea Matcaboje. Creație: Valentin Dain. Bune compoziții: Toma Dimitriu, Aurel Giurumia, O. Cosmuță, Gh. Radu.

● Teatrul din Timișoara prezintă două debuturi absolute, doi tineri dramaturgi la primul lor spectacol: Sorin Titel cu **Fructul oprit** și P.C. Chitic cu **Restaurarea hainelor Sfîntului Augustin**. Deși încă neconcluzive, mai mult vizînd formule decît realizînd autentică substanță dramatică, cele două piese sînt o invitație spre noi debuturi, solicitînd și pe cei doi autori să se autodepășească (mai original, mai substanțial, se relevă P. Chitic). Spectacolul realizat de I. Veakis a schițat sumar unele intenții cu tineri interperți ca Dora Chertes, Marina Cerel, Miron Suvăgău.

● **Petru Rareș** — interpretat de secția maghiară a Teatrului de stat din Tg. Mureș (traducere Suto Andras). Regia lui George Teodorescu, scenografia lui Șt. Hablinski și, în primul rînd, interperții Toth Tamas, Lorand Lohinszki, Tanai Bella au fost pionii unui spectacol de bună atmosferă de epocă.

Gina Patrichi

televiziune

Programul săptămîinii — cum era și firesc — este alcătuit sub semnul lui «30 Decembrie»: rubricile de teatru, film, muzică sînt închinete, în bună parte, creației originale din anii Republicii; manifestărilor folclorice li s-a creat un spațiu mai larg; emisiunea de știință ca și cea de versuri sînt afectate temei și s.m.d.

Recomandările noastre: **DUMINICĂ 24 DECEMBRIE**. Concertul simfonic cuprinde o lucrare foarte rar auzită în țara noastră: «Concertul în mi bemol major pentru două pian și orchestră» de W.A. Mozart. Soliști: Bili ard-Azais (Franța). Ascultăți această impunătoare lucrare mozartiană! (12.15) ● Ispitoare emisiune pentru iubitorii sportului: Caleidoscop sportiv în imagini. Multe și plăcute surprize (16.00) ● Cîntec, joc și voie bună, un spectacol folcloric prezentat de o formație consacrată: Ansamblul Uniunii Generale a Sindicatelor (17.30) ● «Surorile Bogă» — piesa lui Horia Lovinescu la Teatrul în studio. Excelenți interperți: Valeria Seciu, Gina Patrichi, Doina Tușescu, Dina Cocea, Eugenia Popovici, Silviu Stănculescu, Victor Rebengiu, Mircea Angheliescu, Dinu Lucian, Octavian Cotescu, Florin Vasiliu (20.00) ● Comedia cinematografică a lui (și cu) Pierre Etaix: «Cît timp ești sănătos» (21.30).

MARTI 26 DECEMBRIE. Vocea tinerei și înzestratei cîntărețe de muzică populară Maria Pietraru o vom asculta din nou la emisiunea **Interpretul preferat** (20.35) ● Seară de teatru rezervată Naționalului clujean, care ne oferă propria-i viziune asupra clasicei «O noapte furtunoasă» de I.L. Caragiale (21.00) ● Henry Salvador, artistul francez multilateral (cîntăreț, mim, comic etc.), din nou printre noi (22.30).

MIERCURI 27 DECEMBRIE. «Copii mari» — un magazin pentru tineret. Mereu sub semnul întrebării calitatea acestor emisiuni adresate tineretului. Să mai încercăm! (18.30) ● Invitație în dans, emisiune de coregrafie semnată de Florica Gheorghescu și Marcela Popescu, nume pe care le-am reținut din

Victor Rebengiu

alte emisiuni analoge, izbutite (22.15).

JOI 28 DECEMBRIE. Recomandăm, în continuare, rubrica de știință închinată realizărilor științifice românești contemporane (20.30) ● O seară de balet pe muzică de compozitori români (21.50) ● **Avanpremieră de revelion**. Alte amănunte lipsind, presupunem a fi vorba de muzică, dans, veselie. Să dea Dumnezeu! (22.25).

VINERI 29 DECEMBRIE. Și tineretului școlar i s-a rezervat o emisiune închinată aniversării Republicii: **Anii tineretii noastre**, în colaborare cu Comitetul Orașenesc al Organizației Pionierilor din București (18.50) ● **Studioul muzical** e prezent și el în întîmpinarea aniversării Republicii. Pe afixul său: **Douăzeci de ani de creație muzicală românească** (20.00) ● Filmul muzical românesc «Dragoste la zero grade» (21.00) ● Programul serii încheie **Albumul șlagărelor** — o suită de melodii de succes ale compozitorilor români de muzică ușoară (22.25).

SÎMBĂTĂ 30 DECEMBRIE. Program folcloric: **Mindră-i viața în sat la noi** (18.00) ● **Odă Republicii** este titlul unei emisiuni de versuri (19.50) ● Iluca Cerbacev, Puica Igiroșeanu, Constantin Drăghici, Luiga Ionescu, George Bunca într-o emisiune — ați ghicit — de muzică ușoară (21.00) ● Filmul «Dacia» nu are nevoie de recomandări speciale (21.20).

pronosport

Pronosticul antrenorului **TITUS OZON** la **Concursul pronosport nr. 51 din 24 decembrie 1967**

I. Catania-Modena (pauză)	1
II. Catania-Modena (final)	1
III. Lazio-Pisa (pauză)	x
IV. Lazio-Pisa (final)	1
V. Padova-Venezia (pauză)	1
VI. Padova-Venezia (final)	1
VII. Lecco-Foggia	x
VIII. Livorno-Novara	1 x
IX. Messina-Verona	x 2
X. Monza-Bari	x
XI. Perugia-Catanzaro	1 x
XII. Potenza-Genoa	1
XIII. Reggiana-Palermo	1 x

coperta noastră

Reproducerea cunoscutei lucrări «România revoluționară» de pictorul Constantin Daniel Rosenthal, aflat în Muzeul de artă al Republicii Socialiste România.

ÎNTRERINDEREA PRODUSE ALIMENTARE

București, str. Cîmpul Moșilor nr. 5

oferă consumatorilor, la alegere, un sortiment bogat de băuturi răcoritoare:

ORANJADĂ SPECIALĂ și **CITRONADĂ SPECIALĂ** preparate din portocale și lămii, cu adaos de zahăr și apă carbogazoasă.

MENTINĂ, preparată din esență naturală de mentă, cu sirop de zahăr și apă carbogazoasă.

VERMUTINĂ, preparată din extracte naturale (14 plante aromate), cu sirop de zahăr și apă carbogazoasă.

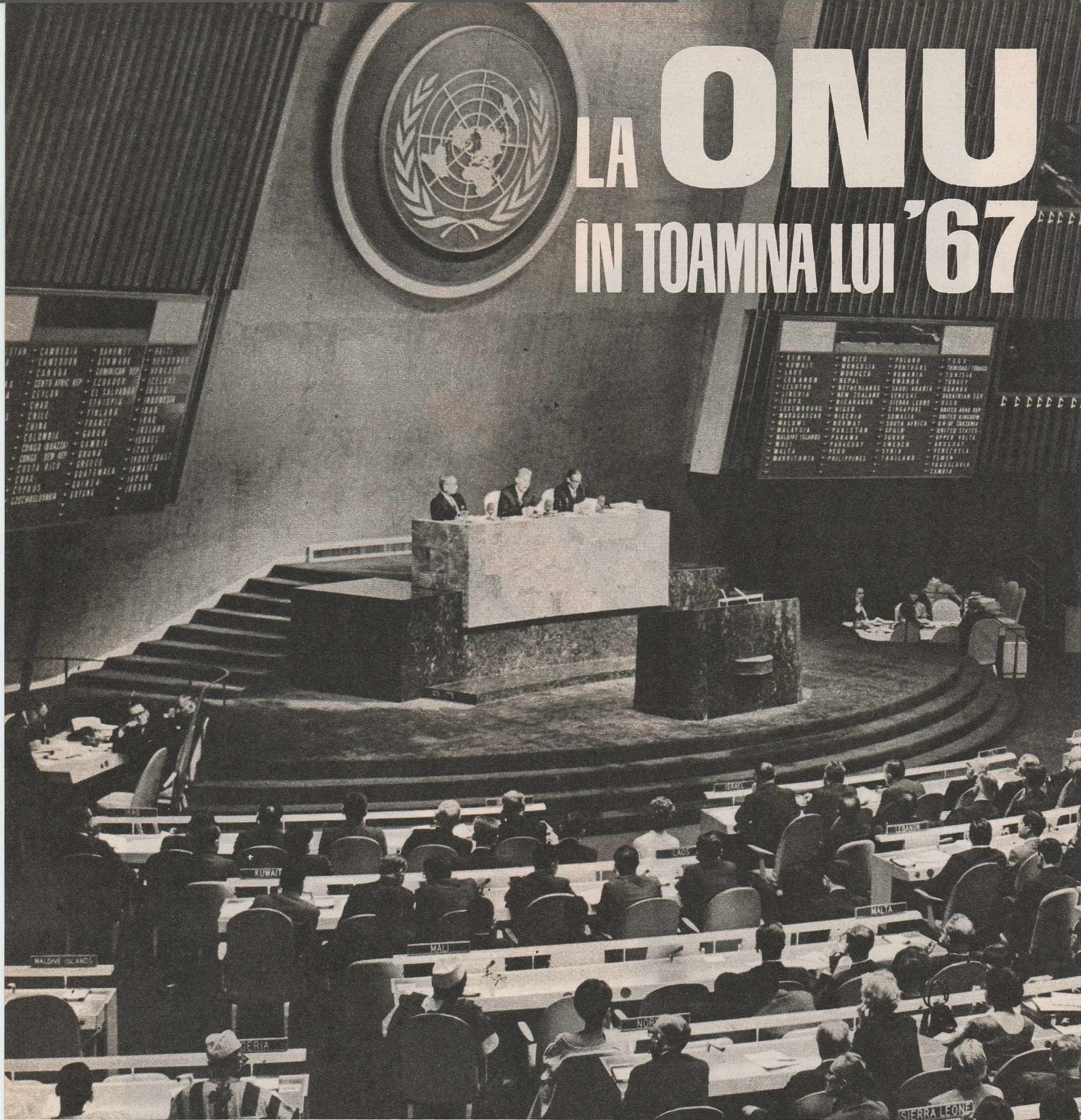
CITRO, preparat din esențe naturale de fructe citrice, cu sirop de zahăr și apă carbogazoasă.

BRAGĂ, băutură tradițională, preparată din cereale, cu adaos de zahăr.

SIROPURI SIFONATE, preparate din siropuri naturale de fructe, cu adaos de apă carbogazoasă.

MEGRA, preparată din sucuri naturale de mere și greșfrut, cu adaos de apă carbogazoasă.

LA ONU ÎN TOAMNA LUI '67

Cea de-a XXII-a sesiune a consemnat schimbările petrecute în arena internațională prin alegerea reprezentantului unei țări socialiste în funcția de președinte al Adunării Generale, alegere ce a constituit totodată un omagiu adus politicii externe a României.

«Cînd un orator înflăcărat rostește un discurs realmente bun, traducătorul e de obicei atît de impresionat încît, dacă privești în cabina lui, ai putea crede că a scris el însuși discursul». Fiecare din cei aproape 400 de interpreți despre care vorbește în acești termeni unul dintre cei mai calificați membri ai grupului, cunoaște perfect minimum trei dintre cele cinci limbi de lucru ale Organizației Națiunilor Unite (engleza, franceza, rusa, spaniola, chineza). De 22 de ani desăvîrșesc continuu tehnica traducerii simultane, dezvoltînd un adevărat cult al echivalențelor incontestabile. Mîndria lor: nu s-a păstrat amintirea nici unei greșeli care să dena-

tureze sensul politic al unei fraze. Cronica orală a Organizației a reținut doar cîteva lapsusuri amuzante.

Munca neobosită, continuă, a celor ce dau glas în cinci limbi ideilor, sugestiilor și obiecțiilor tuturor delegațiilor este continuată de alte servicii ale Secretariatului general: se tipăresc în fiecare zi, pe măsura rostirii lor, toate discursurile, se editează în flux continuu buletine de presă, broșuri, reviste, anuare, puternicul post de radio propriu permite Națiunilor Unite să se adreseze omenirii într-o sumedenie de limbi, se întocmesc programe de televiziune, se fac filme. Desăvîrșita organizare a activității funcționarilor proveniți din mai

toate țările lumii asigură un ritm constant, imperturbabil.

DE LA SUBSOL LA ETAJUL 38

Plătești un dolar și 25 de cenți și, în orice zi a săptămîinii, între orele 9 și 16,45, un ghid te conduce prin încăperile accesibile publicului din faimosul imobil foarte modern cu 38 de etaje de pe cheul dinspre Manhattan al lui East River. Pușini își amintesc că acest suplu paralelipiped n-a fost totdeauna sediul Națiunilor Unite. Prima sesiune a Adunării Generale, cea condusă de Paul Henri Spaak, s-a desfășurat nu la New York, ci la Londra, la Westminster.

De la Londra, Organizația s-a mutat la Universitatea Hunter, din cartierul new-yorkez Bronx. În august 1946 și-a găsit un refugiu provizoriu la uzina societății «Sperry Gyroscope Co» de la Lake Success (Long Island). Adunarea Generală nu avea însă acolo spațiul necesar pentru a-și desfășura lucrările și de aceea a fost adăpostită în fostul pavilion al orașului New York de la Expoziția universală din 1939. Construcția sediului actual a început abia în septembrie 1948 și a durat pînă pe la jumătatea anului 1951. Mexicanul Luis Paddilla Nervo, președintele celei de-a VI-a sesiuni, a fost, așadar, primul care a prezidat ședințele în actuala sală a Adunării Generale de

la primul etaj. Dar ea arăta pe atunci alt fel decât astăzi: incinta era mai mică, tribunele rezervate publicului mai mari. Afluxul noilor state independente a făcut necesară, ulterior, o reamenajare care să permită amplasarea tuturor delegațiilor.

De la subsol, unde în sălile rezervate lor se reunesc cele șapte comitete ale Adunării Generale, pînă la etajul 38, unde își au cabinetele președintele Adunării, secretarul general al O.N.U. și principalii lor colaboratori, circulă continuu șase mari ascensoare ultrarapide. Cei peste 400 de ziariști din toată lumea care au urmărit lucrările sesiunii a XXII-a își părăseau mereu confortabilele

birouri de la etajul III pentru a urmări la primul etaj lucrările Adunării Generale și ale Consiliului de Securitate convocat în repetate rânduri în vederea rezolvării unor situații de criză, pentru a lua cunoștință de activitatea comitetelor instalate la subsol și mai ales pentru a discuta pe culoare cu membrii delegațiilor, cu toți cei în măsură să le furnizeze informații inedite.

UN CONSENS DE BUN AUGUR

Teletipurile, telexurile, telefoanele, transmit continuu, în toate colțurile globului, informații, reportaje, comen-

Faimosul paralelipiped cu 38 de etaje de pe cheiul dinspre Manhattan al lui East River.

tarii. Experții și consilierii delegațiilor lucrează zi și noapte la sediile misiunilor lor sau în birourile rezervate în imobilul Națiunilor Unite, pregătind discursuri, proiecte de declarații, de rezoluții. În aparență, totul se petrece după un tipic neschimbat. Și totuși, un corresponsent veteran, pe care avaturile meseriei l-au ținut cîțiva ani departe de New York, remarcă o prefacere pentru el frapantă: «Duelul oratoric, schimbul de replici tăioase, fulminante, nu mai sînt caracteristicile dominante ale dezbaterii. Discuția pare mai puțin vie, dar asta numai pentru că este mai temeinică, delegații fiind mai preocupați de găsirea unor soluții decît de combaterea adversarilor».

Fapt reliefat îndeosebi anul acesta, cînd la O.N.U. a domnit o atmosferă de lucru, un spirit constructiv. Dezbaterii generale la care au participat un număr record de vorbitori — 110 delegați din 122 (în prezent, prin primirea Republicii Populare a Yemenului de sud, numărul statelor membre ale O.N.U. este de 123) — a fost una dintre cele mai ample și substanțiale din ultimii ani. Cvasiunanimitatea realizată inițial în jurul propunerii de a se încredința pentru prima oară conducerea lucrărilor reprezentanților unei țări socialiste, și anume ministrului afacerilor externe al României Corneliu Mănescu, s-a dovedit a fi de bun augur. De fapt, această alegere a reprezentat prin ea însăși un omagiu adus politicii externe românești, întemeiată pe principiile colaborării și cooperării, ale respectării independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne ale altor țări. Spiritul dominant constructiv al luărilor de cuvînt, încurajat de la tribuna prezidențială, a dus la abordarea temeinică, serioasă, a principalelor probleme ale vieții internaționale. Chiar și atunci cînd caracterul unei probleme impunea o rezolvare a acesteia în afara forului de la New York — de pildă în cazul războiului din Vietnam — abordarea ei de la tribuna Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite n-a putut lipsi. Locul pe care l-a ocupat această problemă în dezbaterii generale a fost direct proporțional cu rolul ei în determinarea atmosferei internaționale. Și e instructiv să notăm că cei mai mulți dintre delegații care s-au referit la ea s-au situat pe poziții apropiate de cea a reprezentanților României, cerînd încetarea imediată și necondiționată a bombardamentelor asupra Republicii De-

mocrate Vietnam și respectarea dreptului poporului vietnamez de a-și hotărî soarta singur, fără nici un amestec străin.

Alte categorii de probleme, de asemenea spinoase, sînt cele care intră în competența Consiliului de Securitate: de pildă criza din Orientul Mijlociu. După adoptarea în unanimitate de către Consiliul de Securitate a rezoluției privind Orientul Mijlociu, inițiatorul proiectului, lordul Caradon, a ținut să declare: «Procedura adoptată a ales Consiliul de Securitate — nu plenara Adunării Generale — drept teren de discuții, însă președintele Adunării Generale a arătat un mare și justificat interes pentru eforturile din Consiliul de Securitate, contribuind foarte mult la rezultatele obținute... Am păstrat un contact constant cu ministrul de externe al României, președintele Adunării Generale, avînd strînse consultări cu excelența sa în fiecare stadiu al discutării problemei Orientului Mijlociu... Călăuzirea și încurajarea președintelui ne-au ajutat pe toți să ne ducem sarcina la bun sfîrșit».

Concludente, pentru spiritul în general constructiv în care s-au desfășurat lucrările actualei sesiuni, au fost și dezbaterile consacrate rezoluției privitoare la proiectul tratatului de neproliferare a armelor atomice.

Recomandarea conținută în rezoluție de a se ține seama de propunerile diferitor țări membre ale Comitetului celor 18 de la Geneva și de propunerile făcute la O.N.U., în Adunarea Generală și în Comitetul Politic, va contribui, fără îndoială, la progrese în problema tratatului de neproliferare a armelor atomice.

...Dacă am fi făcut o cronică a ultimei sesiuni a Adunării Generale ar fi trebuit să consemnăm aici punctele a căror dezbateri s-a încheiat în mod fericit, prin rezoluții pozitive, cele în suspensie ca și cele față de care opiniile sînt deocamdată divergente. N-am vrut însă decît să sugerăm cadrul în care s-a lucrat în Organizația Națiunilor Unite în toamna anului 1967.

Ce-i rezervă viitorul? Fie că va rămîne în Manhattan, fie că, așa cum presupun unii, se va muta în jurul anului 1972 la Geneva, în Palatul Națiunilor, renovat și mărit în mod corespunzător, O.N.U. va avea de spus un cuvînt greu în toate marile probleme ale contemporaneității. Condiția succesului deplin este fidelitatea față de principiile propriei sale Carte.

Antoaneta FELIX

**FLACĂRA
VARIETĂȚI**

EXP. BEBE

**UNIFORME
școlare**

**S-a schiat în zăpezile
Târâmbului și a înălțat
pe înălțimea lui
cu scara de alpin
cu nișele de grătar**

CU MARI CU

PENTRU ANII CEI MAI FRUMOȘI

Dacă în aceste zile aș fi eu responsabilul magazinului «Romarta copiilor» aș lansa o invitație sunînd cam așa: «Copii între 3 și 80 de ani, vizitați unitatea noastră!» Copiii de 3 ani (sau pe aproape) vor deschide ochii mari, minunîndu-se de culori și lumini cu sfînta lor încredere în tot și în toate. Cît privește pe cei de 80 de ani (sau pe aproape), mai puțin încrezători în tot și toate, nu vor fi totuși mai puțin copilărește uimiți de culori și lumini, de căldura cuprinsă în ele.

Fotografii de A. CARTOJAN

BĂTRÎNUL GERILĂ INOVEAZĂ!

Sătul pină-n git de sănii, de nesfârșitele întinderi înghețate, de cizme greoaie, de alunecat pe hornul înnegrit de fum, moșul a apărut anul acesta la Cypress Gardens din Florida în acest puțin obișnuit cadru scenografic: desculț, pe un uriaș schi de apă, cu două însoțitoare cel puțin agreabile (bineînțeles în minifuste). Dacă n-ar avea barba și tradiționalul sac cu daruri, nici n-am recunoaște în acest ciudat aventurier pe bătrînul Moș Gerilă.

Ilarie Mitrea.

DARUL LUI ILARIE MITREA

Puțini dintre cei ce vizitează Muzeul de istorie naturală «Grigore Antipa», atât de bogat înzestrat astăzi, știu cât de modeste au fost începuturile acestei instituții sprijinite adesea de oameni generoși. Printre aceștia, un loc de frunte îl ocupă Ilarie Mitrea, feciorul unui oier din Râșnariii Sibiului.

Născut la 6 mai 1842, Ilarie Mitrea a studiat medicina la Cluj și Würtzburg și s-a stabilit apoi la Viena. Pasionat vânător și entomolog, el a colecționat și preparat pentru conservare într-un interval de 30 de ani un mare număr de vertebrate și insecte.

După războiul de independență, Ilarie Mitrea a venit în țară într-un concediu îndelungat — mai bine de trei ani — cu care prilej și-a adus colecția la București și a donat-o Muzeului de istorie naturală.

Ilarie Mitrea a călătorit foarte mult. El a fost primul român care a pus piciorul pe pământul Mexicului și al Indoneziei. Poliglot (cunoștea maghiara, germana, olandeza, franceza, engleza, plus câteva dialecte indoneziene) și medic de prestigiu, el s-a bucurat de multă considerație din partea oamenilor de știință ai timpului său. A murit în anul 1906.

Corneliu ALBU

Paradisaea augustae victoriae — Pasărea paradisului, una dintre valoroasele donații făcute de Ilarie Mitrea Muzeului de istorie naturală «Grigore Antipa».

ULTIMA SURPRIZĂ A ACESTUI AN:

**NUMĂRUL SPECIAL
DE ANUL NOU
AL
REVISTEI «FLACĂRA»**

CARE APARE PENTRU PRIMA OARĂ ÎN 48 DE PAGINI, BOGAT COLORATE. PĂSTRÎND VECHILE OBICEIURI, REDACȚIA NOASTRĂ AR FI TREBUIȚ SĂ SPICUIASCĂ — DIN SUMARUL NUMĂRULUI — TOT CEEA CE ESTE MAI IMPORTANT. PREFERĂM SĂ VĂ LĂSĂM DV. PLĂCEREA DE-A RĂSFOI SINGUR CELE 48 DE PAGINI.

FLACĂRA VARIETĂȚI

ABSURDUL CURAJULUI

Se numește Bobby Tiger (ce nume predestinat pentru un asemenea temerar!) și trăiește în satul Miccassuke de pe coasta de vest a Statelor Unite. Meseria: dresor de crocodili. Protejat doar de... un băț, omul acesta se apropie de fiara ale cărei reacții le ignoră, știind doar că o simplă clămpănire din maxilare îl poate lăsa fără un braț. (Și asta în cel mai bun caz.) Greu se câștigă, uneori, o bucată de pline.

● PUNCT

● SI DE LA CAPĂT

● Filmul cu 32 de versiuni — o inovație cehoslovacă prezentată cu mare succes la Expoziția de la Montreal sub denumirea de «Kino-automat» — va fi adoptat pe scară relativ largă. Sau cel puțin așa speră promotorii săi. Noutatea pe care o prezintă un astfel de film este că proiectarea lui se întrerupe în anumite momente, iar spectatorii sînt invitați să apese pe niște butoane care determină evoluția intrigii pe versiunea preferată. Procedeeul se recomandă mai ales criticilor, căror, dacă nici 32 de versiuni nu le vor ajunge...

● Pentru a se veni cît mai rapid în ajutorul accidentaților de pe șosele, în Franța au apărut primele ambulanțe electronice care, prin transmiterea imaginii pînă la o distanță de 60 de km, pot consulta fără o clipă de întârziere un medic specialist.

● La Paris funcționează o «bibliotecă sonoră» pentru uzul celor lipsiți de vedere. Biblioteca are pînă acum cinci sute de cicluri, înregistrate pe aproximativ patru mii de benzi, reprezentînd o mie două sute ore de audiere. Inventarul crește în fiecare an cu noi înregistrări din domeniul literaturii didactice, științifice și beletristice, donate de susținătorii instituției...

● În urma preparării din material plastic a unei gelatine permeabile, se vor fabrica în S.U.A. lentile de contact care vor putea fi purtate timp îndelungat fără să irite ochiul, deoarece vor permite scurgerea lacrimilor. Din același material se va încerca fabricarea unor cornee mai eficiente în transplantări decît corneele naturale.

● Astrofizicianul sovietic Roland Kiladze a calculat lungimea inelelor lui Saturn: 270 000 km. Grosimea lor însă nu depășește 1 km. Materia din care sînt constituite este densă, nepermițînd trecerea luminii.

● Sim-one (Simulatorul nr. unu) e un robot-pacient, creat pentru uzul anesteziologilor din Los Angeles. Sim-one reproduce toate funcțiile vitale ale organismului, fiind dirijat de calculatori electronici și — în funcție de programul dat — poate simula orice boală. Dacă i se injectează un anesthetic prea puternic «inimă» i se contractă spasmodic întocmai ca o inimă naturală.

1	A	V	A	L	A	A	S	A	N	E	A					
2	I	M	A	C	U	L	A	T		B	A	S	M			
3	S	A	T		P	E	R	I	H	A		T	A			
4	A	R	A	V		C	U	R	A	T	A					
5	C	I		F	A	S	I		U	R	S	I				
6	T	A	L	P	A		A	C	I		N	M				
7			C	L	A	N	T	E		A	U	D	A			
8					A				D	E	R	D	E	L	U	S
9	A	N			R	A	R	I					I	S	I	
10			A						I		V	I	H	T		H
11			T	I	T	A				B	U	L	G	A	R	L

Zăpadă

ORIZONTAL: 1) Masă de zăpadă care se desprinde de pe coasta unui munte și mătură totul în cale — Zăpadă. 2) Albă ca zăpada (masc.) — «Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici». 3) «Baba iarna într-n...», volum de versuri pentru cei mici de Otilia Cazimir — Fulgii... de sub cap — Săniuța... din spate! 4) S-a întors vara pe dos! — Albă ca zăpada. 5) Începutul melodiei «Cînd cade primul fulg de nea» de Aurel Giroveanu! — Oraș în Moldova — Stau în birlog cit e zăpadă. 6) Partea saniei care alunecă pe zăpadă — În locul acesta — Nicolae Marinescu. 7) Deschid și închid ușile — Goală. 8) De doi lei... speranță — Unde se dau copiii cu săniuța. 9) Prelungiri de tarmene — Pronume. 10) Sco-bit — Puțină ninsoare! — Spulberă ninsoarea. 11) Nimic mai mult — Proiectile de zăpadă.

VERTICAL: 1) Poet ardelen, autorul poeziei «Ninge» — «Sanie cu zurgălăi»... produs al întreprinderii «Electrecord». 2) Îl tot plouă și-l tot ninge — Zăpadă. 3) Ză-

pada din pomul de iarnă — Harnici. 4) Cele de gheață cad uneori iarna amestecate cu zăpadă (sing.) — Vestit poet francez, autorul baladei «Unde sînt zăpezile de altădată?» 5) Animal care se face simțit mai ales pe timpul zăpezilor abundente — Zăpadă topită — Personaj feminin din nuvela «Ningea în Bărăgan» de Fănuș Neagu. 6) Autorul versurilor «Crivățul din mieznoapte vijilie prin vijelie, / Spulberînd zăpada-n ceruri de pe deal, de pe cîmpie». 7) A se prăvăli — Arbori cu flori melifere. 8) Plantă cu frunze comestibile — Iarna-i mai rece — Vasile Udrea. 9) Zăpăcit — Mic riu în R.F. a Germaniei. 10) Ninse... de ani — Nicolae Georgescu. 11) Nea! — Cel mai bun dintre schiori — «Iarna pe...», poezie de George Coșbuc. 12) Răsărit — Fluviu în India. 13) Autorul peisajului «Iarna» — Se înzăpezesc, uneori, iarna.

Adam STOICA

Dicționar: DEIL.

FEBRA AFTOASĂ ȘI CURSELE

Epidemia de febră aftoasă din Anglia îi afectează nu numai pe fermieri, măcelari, exportatori de carne de vită ș.a. Ceea ce se vede în fotografie este sediul unuia dintre cele mai mari birouri de bookmakers (pentru pariuri la cursele de cai) din Anglia. Aici ar trebui să lucreze, în mod obișnuit, circa 400 de salariați. Dar activitatea hipică redusă, din pricina epidemiei sus-amintite, a golit și biroul acesta în care se încheiau săptămînal afaceri de sute de mii de lire. O operatorie și o telefonistă, atît au mai rămas, iar acestea se ocupă, în principal, cu tricotatul.

VIZIONARE EXCELENTĂ, IMAGINE CLARĂ, AUDIȚIE PLĂCUTĂ, PRIN:

televizorul

diagonala
ecranului: 59 cm

prețul: 5 100 lei

DACIA

și

televizorul

diagonala
ecranului: 47 cm

prețul: 4 000 lei

INTIM

ușor manevrabile
datorită automatizării lor

TELEVIZOARELE „DACIA” ȘI „INTIM” SE VÎND ȘI CU PLATA ÎN RATE.

Profesorul John Converse, președintele Societății de transplantări, răspunde la întrebări privind o problemă care preocupă întreaga opinie publică mondială:

viitorul grefelor

Doctorul Chris Barnard la o conferință de presă.

Senzaționala operație pe inimă efectuată la Capetown, de dr. Chris Barnard, dramatica luptă pe care pacientul cu «inimă tinăra», Louis Washkansky, a dus-o atâtea zile împotriva morții (la ora cînd se tipărește revista soarta acestei lupte este încă în cumpănă) au proiectat în atenția opiniei publice mondiale problema grefelor de organe. Dincolo de condițiile specifice și de deznodămîntul cazului de la Capetown, aceasta rămîne, fără îndoială, problema majoră. În rîndurile de mai jos, dr. John M. Converse, președintele Societății de transplantări și profesor la Universitatea din New York, răspunde la întrebări pe care vi-le-ați pus probabil și dv.

CARE SÎNT PRINCIPALELE DIFICULTĂȚI?

Destinul normal al unei grefe este de a fi respinsă de organism, cel puțin în cazul în care ea afectează doi indivizi diferiți și nu, de pildă, doi gemeni cu aceeași individualitate genetică și imunologică.

La început organismul pare să accepte grefa, ca și cum ea ar aparține propriului corp. Pe măsură ce ea începe să fie irigată de sîngele pacientului, intervin însă reacțiile care duc la respingerea ei. Nu imediat, ci cu o anumită întîrziere. Este adevărat că în această direcție un progres important l-a reprezentat descoperirea medicamentelor imunosupresive, capabile să slăbească apărarea organismului împotriva grefelor.

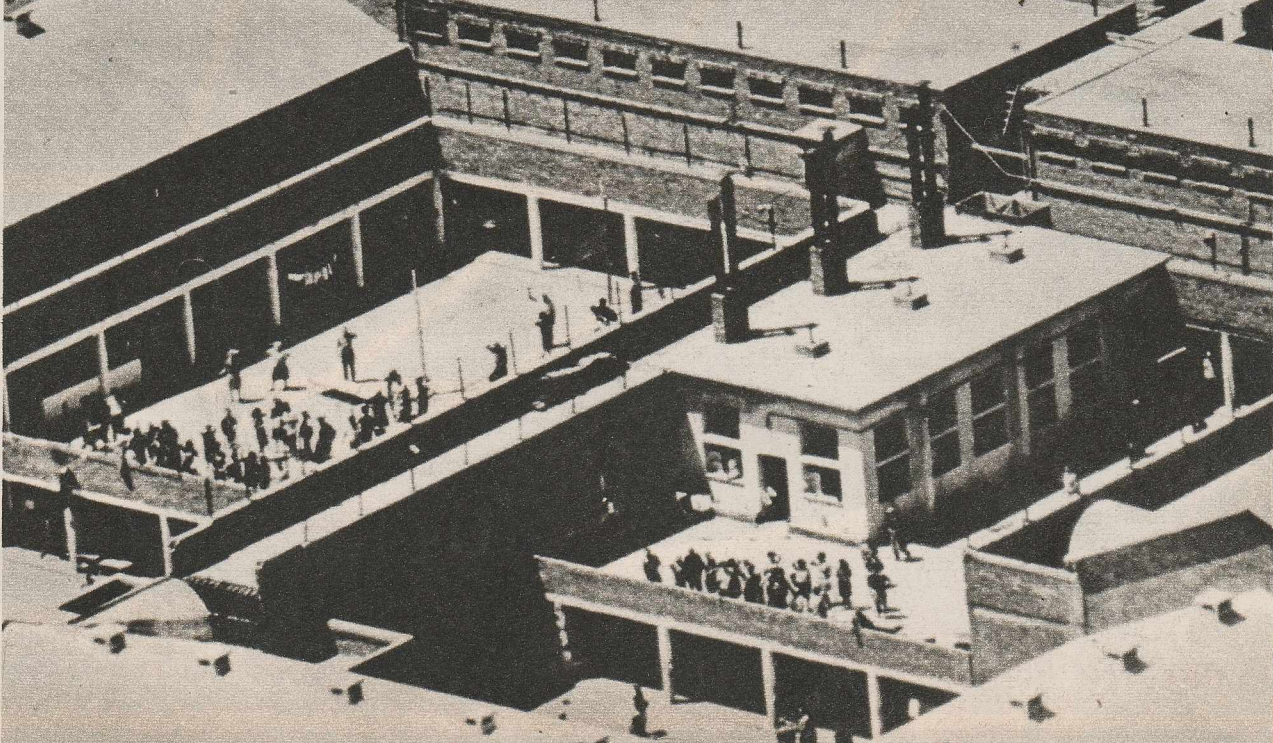
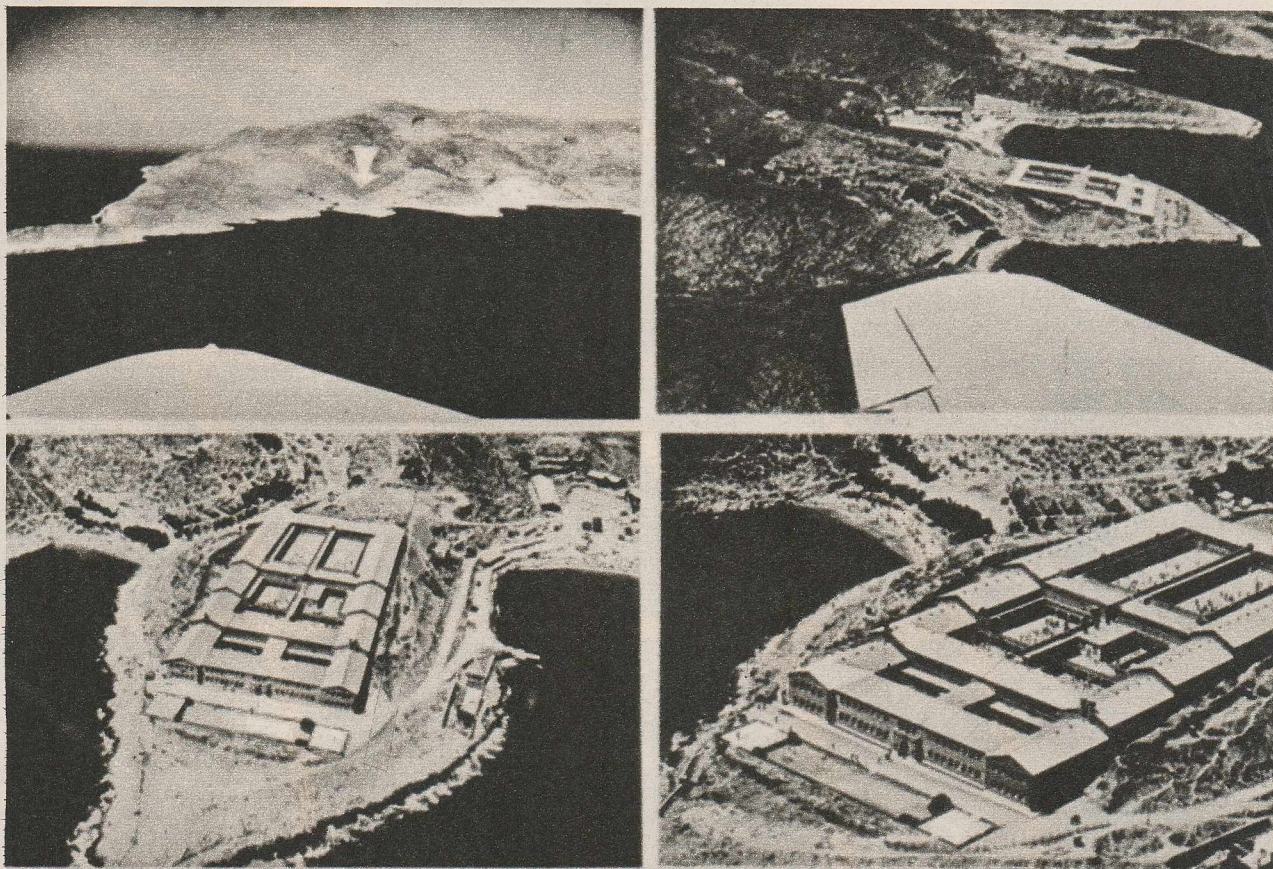
CE ORGANE POT FI GREFATE?

În prezent nu există homogrefe definitive de organe. În ceea ce privește grefele de cornee, de exemplu, ne aflăm într-o situație privilegiată, întrucît acest țesut nu este irigat de sînge. Dar în ceea ce privește organele? Rezultatele sînt următoarele: în decursul ultimilor 15 ani în 50 de centre medicale s-au efectuat 1200 de transplantări renale. Circa 75% din pacienți care au primit rinichi de la donatori-rude și 60% din pacienți cărora li s-au grefat rinichi de la cadavre sau de la persoane în viață neînrudite, trăiau încă după un an de la operație. Grefa ficatului este și ea realizabilă din punct de vedere chirurgical, dar pînă acum nu s-au făcut decît cîteva experiențe pe om. Grefa de inimă este de asemenea posibilă din punct de vedere chirurgical, ca și cea a plămînilui, deși în acest ultim caz latura tehnică este mult mai delicată. Trebuie subliniat însă că rezultate durabile s-au obținut doar în cazul rinichiului. În orice caz problema nu este chirurgicală, ci de natură imunologică.

ÎN CE CONSTĂ FENOMENELE IMUNOLOGICE?

Grefa conține antigeni, substanțe care intră în contact cu organismul pe măsură

Premiul I la Concursul internațional de fotografii de presă «World Press 1967» a fost decernat reporterului vest-german Fred Ihrt, pentru fotoreportajul realizat de la bordul avionului său — și în pofida unor mari riscuri — despre insula-temniță Yaros, de sinistru renume, unde după lovitura de stat militară din Grecia, de la 21 aprilie, au fost deportate 600 persoane, dintre care 240 femei. Reproducem mai jos fotoreportajul premiat; pe Fred Ihrt îl puteți vedea lingă avionul cu care a survolat «insula Diavolului».

ce se stabilește irigarea cu sînge. Organismul «gazdă» descoperă pe «intruși» și declanșează o reacție imunologică: anticorpii organismului respectiv vor nimici antigenii. Pe plan local apare o microtromboză a vaselor sanguine și grefa este expulzată.

Mecanismul imunologic a fost confirmat și de experiențe făcute atât de Lawrence cât și de mine. Noi am constatat că reacția de respingere se datorește leucocitelor (globule albe din sînge).

AU FOST IZOLATE GRUPELE LEUCOCITARE CARE DETERMINĂ RESPINGERELE GREFELOR?

Ceea ce știm în prezent este că există zece grupe leucocitare, dintre care trei «tari», iar celelalte «slabe». Cu alte cuvinte dacă între donator și primitor există diferențe în ceea ce privește grupele leucocitare «slabe», șansele de succes sînt mult mai mari decît în cazul în care există o diferență la grupele «tari». Identificarea celor zece grupe nu reprezintă decît un început. Vom descoperi poate și alte grupe și, pe această bază, posibilitățile de a se realiza «combinații» mai bune între primitori și donatori se vor îmbunătăți.

ACESTE CERCETĂRI INTERESEAZĂ ȘI PROBLEMA CANCERULUI?

Mulți cercetători cred că la toți oamenii sănătoși se formează celule canceroase. Ele reprezintă, cum s-ar spune, erori de fabricație, dar organismul le recunoaște și le atare și respinge celulele «defecte» printr-o reacție imunologică. În cazul cînd sistemul imunologic slăbește, organismul nu mai identifică celulele defecte și ele se instalează solid și se înmulțesc. Apare cancerul! Într-o zi va fi poate posibil de a provoca «eliminarea» cancerului, tot așa cum în prezent sînt respinse homografele de care vorbeam la început.

CUM CONSIDERAȚI VIITORUL GREFELOR?

Fără îndoială vom putea păstra organe în «bănci de țesuturi», în care vor fi depozitate organe și tot felul de țesuturi necesare chirurgiei. Va fi însă necesar să clasificăm pe toți oamenii în funcție de grupele lor leucocitare și să elaborăm liste de bolnavi, stabilindu-se posibilitățile de grefare în funcție de «disponibilitate» de țesuturi existente. În acest scop ar putea fi utilizat și un calculator electronic la scară continentală.

marginalii

După ce au fost izgoniți din Congo, mercenarii și șefii lor s-au angajat să nu-și mai exercite meseria. Se pare însă că le e greu să se apuce de altceva. Mai multe relatări ne informează că unul dintre conducătorii lor, maiorul Mike Hoare, încearcă să obțină angajarea mercenarilor în Nigeria. Și, probabil, pentru a nu fi acuzați de imparțialitate, ei și-au oferit serviciile ambelor părți. Așadar, mercenarii «nu fac politică». Sin-

gura poziție pe care o adoptă este să ucidă și să fie plătiți.

O imparțialitate asemănătoare manifestă istoricii americani L.H. Gann și Peter Duignan, de la Universitatea Stanford (California), în cartea «Povara imperiului», publicată săptămîna trecută. Ei vor să-și convingă cititorii că «este neadevărată aserțiunea că imperialismul și-au unit forțele pentru a jefui Africa. De fapt imperiul colonial din Africa a reprezentat unul dintre cele mai eficiente motoare de propulsare a culturii pe care a cunoscut-o istoria». Cum rămîne cu starea de inapoiere pe toate planurile constatată în vaste regiuni care înainte de colonizare posedau un nivel de dezvoltare superior în multe privințe celui moștenit de la colonialism? Și cum se explică că s-au rezeșit civilizațiile coloniale asupra Africii? Din dragoste față de răspunderea culturii? Iată răspunsul profesorilor de la Stanford: «Dominanța occidentală a devenit posibilă... deoarece continentul african nu a reușit să țină pasul cu dezvoltarea industrială, politică și militară a Occidentului». De aci ar trebui să tragem concluzia că ar fi inevitabil ca toți cei care au rămas în urmă cu dezvoltarea să cadă din nou sub dominația colonialismului? Pleoara e prea străvezie. Și după cum se poate observa, la fel ca profesorii militari ai lui Hoare, profesorii amintiiți nu fac nici un fel de discriminare între interesele colonialiste ale unui grup sau altuia. Principalul lor criteriu: să fie o operă de culturalizare de genul celei care a dus continentul african la sapă de lemn. Și, bineînțeles, contra plată.

Să fie comună da, dar pînă la concurență! Cam asta pare să devină filozofia unora dintre participanții la comunitatea vest-europeană, după mult trîmbițată eliminare a barierei vămale între țările membre care ar asigura «libera» mișcare a produselor. Dacă italienii au fost de pildă nemulțumiți de concurența unor produse agrare franceze, acum a venit rîndul francezilor să fie nemulțumiți de concurența unor produse electrotehnice italiene — în special frigider și alte articole de uz casnic — care prin execuție și preț domină piața franceză. Franța a cerut comisiei Pieței comune să aprobe o plafonare pe timp de doi ani a importurilor acestor articole din Italia. Dosarul francez demonstrează că cele 20 de procente în minus cu care vind italianii ar rezulta din facilități fiscale acordate de statul italian precum și alte anomalii care subminează o «liberă» concurență echitabilă. Italienii răspund că pozițiile avantajoase ce le dețin se datoresc «tehnicii foarte moderne de fabricație și metodelor comerciale dinamice practicate».

Există toate șansele ca obiecțiile franceze să fie puse la frigidier. Și încă unul italian. Sîntem siguri că nici francezii nu se vor lăsa mai prejos. În definitiv de ce competiția nu s-ar desfășura și în domeniul obstacolelor reciproce. Doar concurența e «liberă» iar în Piața comună există deja vechi tradiții în această privință.

Nicolae URECHE

Iată-i reuniți — după ceremonia oficială de la «Concert Hall» din Stockholm — pe laureații Premiului Nobel pe 1967; în primul rînd, de la stînga la dreapta: profesorii Ragnar Granit (Suedia), Haldan Hartling (S.U.A.), George Wald (S.U.A.) — toți trei laureați ai Premiului Nobel pentru medicină și fiziologie; Miguel Angel Asturias (Guatemala) — pentru literatură; în rîndul doi, profesorii: Ronald Norrish (Anglia), Manfred Eigen (R.F.G.), George Porter (Anglia) — pentru chimie, și prof. Hans Bette (de la Universitatea Cornell, New York) — pentru fizică.

EXTERNE

N.A.T.O. rămîne N.A.T.O.

de Silviu BRUCAN

În poșta eforturilor supraomenești care au fost depuse pentru a se asigura maximum de publicitate Consiliului ministerial al N.A.T.O. de săptămîna trecută, discreția observată de comentarii occidentali după consumarea acestui eveniment a fost aproape desăvîrșită. Se pare că reclama, oricît ar fi de iscusită și de costisitoare, nu-și atinge țelul dacă produsul nu răspunde unei cerințe reale pe piață. Cîtă zarvă nu s-a făcut în jurul «planului Harmel» de «reformare» a pactului nord-atlantic și al propunerilor grupului special cu privire la «obiectivele și perspectivele N.A.T.O.» care urmau să fie cap de afiș al «marii săptămîni atlantice de la Bruxelles!» Și acum, după ce a căzut cortina, publicul a constatat că nu-i vorba de nici o «reformă» și cu atât mai puțin de «perspectivă», iar cronicării serioși au preferat înțelegerea formulă anglo-saxonă «no comment».

De fapt, «marele săptămînă» a început la 12 decembrie cu ședința ministrilor de război ai țărilor membre, minus, bineînțeles, cel al Franței. Primul punct pe ordinea de zi a fost discutarea raportului Comitetului militar cu privire la strategia N.A.T.O. După cum se știe, timp de mulți ani în pactul nord-atlantic a fost în vigoare strategia americană a «represaliilor masive», al cărei pîrte spirituală a fost John Foster Dulles. Această doctrină, elaborată pe vremea cînd americanii credeau în cele două mituri — al supremației lor militare și al invulnerabilității Americii străjuite de oceanele Atlantic și Pacific — a fost în mod automat impusă și pactului nord-atlantic, deoarece pe vremea aceea poziția S.U.A. în N.A.T.O. era atât de puternică încît nimeni nu îndrăznește să crîcnească. Ea însemna că din primul moment al unui conflict militar în Europa, forțele N.A.T.O. trebuiau să acționeze cu arme nucleare.

La înlocuirea anilor '50 cu '60, cînd schimbarea raportului de forțe în lume a devenit evidentă Washingtonului și pe plan militar, cînd arma ultimă — racheta intercontinentală — a făcut praf din cele două mituri americane, supremația și invulnerabilitatea, strategii americani și-au dat seama că doctrina «represaliilor masive» nu mai rentă. Ei au adoptat atunci noua doctrină a «ripostei flexibile» sau «gradate», care însemna folosirea la început a armelor convenționale, clasice, apoi a armelor atomice tactice de calibrul mic și numai în extremis recurgerea la arme strategice racheto-nucleare. Adaptarea acestei doctrine americane la N.A.T.O. a dat naștere timp de mulți ani la serioase divergențe strategice, deoarece partenerii vest-europeni, în special Franța, nu mai acceptau dictatul american. Argumentarea franceză pornea de la teza că, în condițiile cînd S.U.A. riscă să fie ținta unei contralovituri la ele acasă, nu se mai poate conta pe angajamentul nuclear american în Europa.

Acum, după retragerea Franței, «riposta gradată» a fost adoptată ca doctrină oficială a N.A.T.O. și miniștrii de război au discutat pe baza ei organizarea dispozitivului militar al pactului. Nu este nevoie să fii expert militar, ci este de ajuns să arunci o privire asupra hărții, pentru a aprecia cît de multă dreptate au avut specialiștii care au arătat că prin plecarea Franței acest dispozitiv lasă posibilități reduse de manevrare a forțelor N.A.T.O.

Miniștrii de război au aprobat, de asemenea, un «plan cincinal» al forțelor N.A.T.O. care, potrivit agenției «France Presse», prevede «un angajament solemn al celor 14 de a asigura anumite niveluri ale forțelor pe 1968 și o proiectare a nivelului forțelor pentru următorii patru ani», ținînd seama că, din cauza dificultăților balanței de plăți, S.U.A. și Anglia urmează a «redistribui» 40 000 de soldați staționați în R.F.G. Acest plan are o latură economică deoarece prevede comenzi de

armament nu numai pentru corporațiile americane, ci și pentru cele vest-europene, și o latură psihologică, deoarece fiind preconizat pe cinci ani tînde să sară peste pragul 1969, cînd expiră valabilitatea pactului.

În sfîrșit, s-a discutat proiectul de constituire a unei «forțe navale mediteraneene». Acest proiect este conceput ca un mijloc atlantic de presiune imperialistă împotriva independenței și a dezvoltării progresiste a țărilor arabe și totodată ca o metodă de consolidare a flancului sud-estic al N.A.T.O., care s-a dovedit destul de șubred în urma evenimentelor din Grecia și a tensiunii greco-turce în jurul Ciprului. Așa cum a reieșit din declarațiile și comentariile recente ale unor oameni politici și ziariști avizați, proiectul menit a face din Mediterana o «mare sigură» nu este străin nici de tendințele politice puternice care se afirmă în Italia pentru o atitudine mai independentă în relațiile cu S.U.A. După cum precizează agenția «Reuters», acest proiect n-a stîrnit prea mare entuziasm, așa încît el va beneficia deocamdată doar de nave aparținînd Statelor Unite, Angliei, Canadei și Olandei — cu alte cuvinte nici o putere mediteraneană.

În lumina tuturor acestor măsuri militare, poate fi judecată mai lucid valoarea vorbirii despre rolul «nou» al N.A.T.O. în procesul de «destindere europeană» care și-a găsit o expresie plină de ipocrizie și în pragul prim al comunicatului final al consiliului. Miniștrii de externe au adoptat «planul Harmel» după ce textul respectiv a fost «sensibil îndulcit» și s-au eliminat «toate formulele controversate». Este evident că încercarea Washingtonului de a obține, sub pretextul «coordonării», un control al inițiativelor diplomatice ale partenerilor vest-europeni în domeniul relațiilor Est-Vest a fost zădărnicită, mai ales că în consiliul politic era prezent și ministrul francez Couve de Murville. Fapt este că dialogul intereuropean și dezvoltarea destinderii în Europa au devenit o realitate politică atât de puternică, încît principala preocupare a propagandisților atlantici a fost aceea de a proiecta în public imaginea unui N.A.T.O. care se «adaptează» acestei realități. Este semnificativ în această privință că și secretarul general al organizației, Manlio Brosio, a fost nevoit să releve «contactele bilaterale multiple» care au avut loc în Europa, deși tocmai împotriva acestui element esențial al destinderii europene era îndreptat ascușitul «coordonării». Aceasta nu l-a împiedicat însă pe Brosio să reia binecunoscuta teorie că «destinderea cu Răsăritul poate rezulta numai pe baza întăririi unității atlantice și a integrării în N.A.T.O. Aici se exprimă de fapt contradicția organică dintre existența acestui bloc militar agresiv și interesele destinderii europene, contradicție ilustrată o dată mai mult de măsurile militare adoptate, marți, la același consiliu de la Bruxelles în care, joi, s-a vorbit despre destindere pentru consumul opiniei publice.

Cît privește «unitatea atlantică», zierele n-au scăpat ironia situației create, cînd a doua zi după tradiționalul «dîne» al celor patru miniștri de externe (S.U.A., Anglia, Franța și R.F.G.) a urmat micul dejun al «celor cinci» membri ai Pieței comune, fără Franța, pentru a discuta problema aderării Angliei. Secretarul Departamentului de Stat Dean Rusk n-a obținut nici măcar menționarea războiului din Vietnam în documentele consiliului, pledoaria sa pentru «flancul asiatic» al N.A.T.O. lăsîndu-i rece pe parteneri. Primul consiliu al N.A.T.O. care a avut loc în noul local de lângă Bruxelles, în care s-a mutat printr-un schimb de locuință forțat, nu a fost de bun augur. Aceasta explică eecul slab pe care l-a găsit chiar în coloanele adeșilor săi.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Scintei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Scintei».

LUNA CADOURILOR

LUNA CADOURILOR

La educare, instruire, cultură tehnică și îndemnare contribuie și jucăriile.
În magazinele și raioanele de specialitate vă așteaptă un bogat sortiment:
păpușa Cristina — lei 66,50; piticul Năzdrăvan — lei 44; avionul supersonic cu
iansare — lei 22; truse Micul chimist — lei 158.
Cumpărați copiiiilor dv. jucăria potrivită.

LUNA JUCĂRIILOR!

BUCURIA COPIILOR